

[Нови Завјет](#)

Дјела светијех апостола

писао их свети апостол и јеванђелист Лука.

Глава I.

Прву сам ти књигу написао о свему, о Теофиле, што поче Исус и творити и учити

2. До дана кад се узнесе, пошто Духом светијем заповједи апостолима које изабра,

3. Пред којима и по страдању своме показа себе жива многијем истинитијем знацима, и јавља им се четрдесет дана, и говори о царству Божијему.

4. И сабравши их заповједи им да не иду из Јерусалима, него да чекају обећање очино, које чуште, рече, од мене;

5. Јер је Јован крстио водом, а ви ћете се крстити Духом светијем не дуго послије овијех дана.

6. А они онда који заједно бијаху, питаху га говорећи: Господе! хоћеш ли сад начинити царство Израилјево?

7. А он им рече: Није ваше знати времена и љета које отац задржа у својој власти;

8. Него ћете примити силу кад сиђе Дух свети на вас; и бићете ми свједоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље.

9. И ово рекавши видјеше они гдје се подиже и однесе га облак из очију њиховијех.

10. И кад гледаху за њим гдје иде на небо, гле, два човјека стадоше пред њима у бијелијем хаљинама,

11. Који и рекоше: Људи Галилејци! шта стојите и гледате на небо? Овај Исус који се од вас узе на небо тако ће доћи као што видјесте да иде на небо.

12. Тада се вратише у Јерусалим с горе која се зове Маслинска, која је близу Јерусалима један суботни дан хода.

13. И кад уђоше, попеше се у собу гдје стајаху Петар и Јаков, и Јован и Андрија, Филип и Тома, Вартоломије и Матеј, Јаков Алфејев и Симон Зилот, и Јуда Јаковљев.

14. Ови сви једнодушно бијаху једнако на молитви и у мољењу са женама, и с Маријом матером Исусовом и браћом његовом.
15. И у дане оне уставши Петар између ученика рече (а бијаше народа заједно око сто и двадесет имена):
16. Људи браћо! требало је да се изврши оно писмо што прорече Дух свети устима Давидовијем за Јуду који бјеше пред онима што ухватише Исуса;
17. Јер се бројаше с нама, и бијаше примио дијел ове службе.
18. Он дакле стече њиву од плате неправедне, и објесивши се пуче по сриједи, и изасу се сва утроба његова.
19. И постаде знано свима који живе у Јерусалиму да ће се та њива прозвати њиховијем језиком Акелдама, које значи њива крвна.
20. Јер се пише у књизи Псалтиру: да буде двор његов пуст, и да не буде никога ко би живљео у њему, и: владичанство његово да прими други.
21. Треба дакле од овијех људи који су били с нама за све вријеме како међу нас уђе и изиђе Господ Исус,
22. Почевши од крштења Јованова до дана кад се узе од нас, да буде с нама свједок његова васкрсенија један од овијех.
23. И поставише двојицу, Јосифа који се зваше Варсава презименом Јуст, и Матија.
24. И помоливши се Богу рекоше: Ти, Господе! који познајеш срца свију покажи једнога од ове двојице кога си изабрао,
25. Да прими дијел ове службе и апостолства, из кога испаде Јуда да иде на мјесто своје.
26. И бацише коцке за њих, и паде коцка на Матија, и примише га међу једанаест апостола.

Глава II.

- И кад се наврши педесет дана бијаху заједно сви апостоли једнодушно.
2. И у један пут постаде хука с неба као духање силнога вјетра, и напуни сву кућу гдје сјеђаху;
  3. И показаше им се раздијељени језици као огњени; и сједо по један на свакога од њих.
  4. И напунише се сви Духа светог, и стадоше говорити другијем језицима, као што им Дух даваше те говораху.
  5. А у Јерусалиму стајаху Чивути људи побожни из свакога народа који је под небом.
  6. А кад постаде овај глас, скупи се народ, и смете се: јер сваки од њих слушаше гдје они говоре његовијем језиком.

7. И дивљаху се и чуђаху се говорећи један другоме: Нијесу ли ово све Галилејци што говоре?
8. Па како ми чујемо сваки свој језик у коме смо се родили?
9. Парћани, и Миђани, и Еламљани, и који смо из Месопотамије, и из Јудеје и Кападокије, и из Понта и Азије,
10. И из Фригије и Памфилије, из Мисира и крајева Ливијскијех код Кирина, и путници из Рима, и Јудејци и дошљаци,
11. Крићани и Арапи, чујемо гдје они говоре нашијем језицима величине Божије.
12. И дивљаху се сви и не могаху се начудити говорећи један другоме: Шта ће дакле ово бити?
13. А други подсмјевајући се говораху: Накитили су се вина.
14. А Петар стаде са једанаесторицом и подиже глас свој и рече им: Људи Јудејци и ви сви који живите у Јерусалиму! ово да вам је на знање, и чујте ријечи моје,
15. Јер ови нијесу пијани као што ви мислите, јер је тек трећи сахат дана;
16. Него је ово оно што каза пророк Јоило:
17. И биће у пошљедње дане, говори Господ, излићу од Духа својега на свако тијело, и прорећи ће синови ваши и кћери ваше, и младићи ваши видјеће утваре, и старци ваши сниће снове;
18. Јер ћу на слуге своје и на слушкиње своје у те дане излити од Духа својега, и прорећи ће.
19. И даћу чудеса горе на небу и знаке доље на земљи: крв и огањ и пушење дима.
20. Сунце ће се претворити у таму и мјесец у крв прије него дође велики и славни дан Господњи.
21. И биће да ће се сваки спасти који призове име Господње.
22. Људи Израилци! послушајте ријечи ове: Исуса Назарећанина, човјека од Бога потврђена међу вама силама и чудесима и знацима које учини Бог преко њега међу вама, као што и сами знате,
23. Овога одређенијем савјетом и промислом Божијим предана примивши, преко руку безаконика приковасте и убисте;
24. Којега Бог подиже, раздријешивши свезе смртне, као што не бијаше могуће да га оне држе.
25. Јер Давид говори за њега: Господа једнако гледах пред собом: јер је с десне стране мене, да се не помакнем;
26. За то се развесели срце моје, и обрадова се језик мој, па још и тијело моје почиваће у наду;
27. Јер не ћеш оставити душе моје у паклу, нити ћеш дати да светац твој види трухљења.

28. Показао си ми путове живота; напунићеш ме весеља с лицем својијем.
29. Људи браћо! нека је слободно казати вам управо за старјешину Давида да и умрије, и укопан би, и гроб је његов међу нама до овога дана.
30. Пророк дакле будући, и знајући да му се Бог клетвом кле од рода бедара његовијех по тијелу подигнути Христа, и посадити га на пријестолу његову,
31. Предвидјевши говори за васкрсеније Христово да се не остави душа његова у паклу, ни тијело његово видје трухљења.
32. Овога Исуса васкрсе Бог, чему смо ми сви свједоци.
33. Десницом дакле Божијом подиже се, и обећање светога Духа примивши од оца, изли ово што ви сад видите и чујете.
34. Јер Давид не изиђе на небеса, него сам говори: рече Господ Господу мојему: сједи мени с десне стране,
35. Док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима.
36. Тврдо дакле нека зна сав дом Израилев да је и Господом и Христом Бог учинио овога Исуса кога ви распесте.
37. А кад чуше, ражали им се у срцу, и рекоше Петру и осталијем апостолима: Шта ћемо чинити, људи браћо?
38. А Петар им рече: Покајте се, и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење grijеха; и примићете дар светога Духа;
39. Јер је за вас обећање и за дјецу вашу, и за све даљне које ће год дозвати Господ Бог наш.
40. И другијем многијем ријечима свједочаше, и мољаше их говорећи: Спасите се од овога покваренога рода.
41. Који дакле радо примише ријеч његову крстише се; и пристаде у тај дан око три хиљаде душа.
42. И осташе једнако у науци апостолској, и у заједници, и у ломљењу хљеба, и у молитвама.
43. И уђе страх у сваку душу: јер апостоли чинише многа чудеса и знаке у Јерусалиму.
44. А сви који вјероваше бијаху заједно, и имаху све заједно.
45. И течевину и имање продаваху и раздаваху свима као што ко требаше.
46. И сваки дан бијаху једнако једнодушно у цркви, и ломљаху хљеб по кућама, и примаху храну с радости и у простоти срца,
47. Хвалећи Бога, и имајући милост у свију људи. А Господ сваки дан умножаваше друштво онијех који се спасаваху.

Глава III.

- А Петар и Јован иђаху заједно горе у цркву на молитву у девети сахат.
2. И бијаше један човјек хром од утробе матере своје, којега ношаху и сваки дан метаху пред врата црквена која се зову Красна да проси милостињу од људи који улазе у цркву;
3. Који видјевши Петра и Јована да хоће да уђу у цркву прошаше милостињу.
4. А Петар погледавши на њ с Јованом, рече: Погледај на нас.
5. А он гледаше у њих мислећи да ће му они што дати.
6. А Петар рече: Сребра и злата нема у мене, него што имам ово ти дајем: у име Исуса Христа Назарећанина устани и ходи.
7. И узе га за десницу и подиже. И одмах се утврдише његова стопала и глежњи.
8. И скочивши устаде, и хођаше, и уђе с њима у цркву идући и скачући и хвалећи Бога.
9. И видјеше га сви људи гдје иде и хвали Бога.
10. А знадијаху га да онај бјеше што милостиње ради сјеђаше код Краснијех врата црквенијех, и напунише се чуда и страха за то што би од њега.
11. А кад се исцијелјени хроми држаше Петра и Јована, навалише к њима сви људи у тријем, који се зваше Соломунов, и чуђаху се.
12. А кад видје Петар, одговараше људима: Људи Израилџи! што се чудите овоме? Или шта гледате на нас, као да смо својом силом или побожношћу учинили да он иде?
13. Бог Аврамов и Исаков и Јаковљев, Бог отаца нашијех, прослави сина својега Исуса, којега ви предадoste, и одрекосте га се пред лицем Пилатовијем кад он суди да га пусти.
14. А ви свеца и праведника одрекосте се, и испросисте човјека крвника да вам поклони;
15. А начелника живота убисте, којега Бог васкрсе из мртвијех, чему смо ми свједоци.
16. И за вјеру имена његова овога, кога видите и познајете, утврди име његово; и вјера која је кроза њ даде му цијело здравље ово пред свима вама.
17. И сад, браћо, знам да из незнања оно учинисте, као и кнезови ваши.
18. А Бог како напријед јави устима свију пророка својијех да ће Христос пострада, изврши тако.
19. Покајте се дакле, и обратите се да се очистите од гријеха својијех, да дођу времена одмарања од лица Господњега,

20. И да пошље напријед нареченога вам Христа Исуса,
21. Којега ваља дакле небо да прими до онога времена кад се све поправи, што Бог говори устима свију светијех пророка својијех од постања свијета.
22. Мојсије дакле оцевима нашијем рече: Господ Бог ваш подигнуће вам пророка из ваше браће, као мене; њега послушајте у свему што вам каже.
23. И биће да ће се свака душа која не послуша тога пророка истријебити из народа.
24. А и сви пророци од Самуила и по том колико их год говори, и за ове дане јављаше.
25. Ви сте синови пророка и завјета који учини Бог с оцевима вашијем говорећи Авраму: и у сјемени твојему благословиће се сви народи на земљи.
26. Вама најприје Бог подиже сина својега Исуса, и посла га да вас благосиља да се сваки од вас обрати од пакости својијех.

Глава IV.

- А кад они говораху народу, наиђоше на њих свештеници и војвода црквени и садукееји;
2. И расрдише се, што они уче људе и јављају у Исусу васкрсеније из мртвијех.
  3. И дигоше на њих руке, и метнуше их у затвор до ујутру: јер већ бјеше вече.
  4. А од онијех који слушаху ријеч многи вјероваше, и постаде број људи око пет хиљада.
  5. А кад би у јутру, скупише се кнезови њихови и старјешине и књижевници у Јерусалим.
  6. И Ана поглавар свештенички и Кајафа и Јован и Александар и колико их год бјеше од рода свештеничкога;
  7. И метнувши их на сриједу питаху: Каком силом или у чије име учинисте ви ово?
  8. Тада Петар напунивши се Духа светога рече им: Кнезови народни и старјешине Израилеве!
  9. Ако нас данас питате за добро дјело које учинисмо болесну човјеку те он оздрави:
  10. Да је на знање свима вама и свему народу Израилеву да у име Исуса Христа Назарећанина, којега ви распесте, којега Бог подиже из мртвијех, стоји овај пред вама здрав.
  11. Ово је камен који ви зидари одбацисте, а постаде глава од угла: и нема ни у једноме другом спасенија.

12. Јер нема другога имена под небом данога људима којијем би се ми могли спасти.
13. А кад видјеше слободу Петрову и Јованову, и знајући да су људи некњижевни и прости, дивљаху се, а знадијаху их да бијаху с Исусом.
14. А видећи исцијељенога човјека гдје с њима стоји не могаху ништа противу рећи.
15. Онда им заповједише да изиђу на поље из савјета, па питаху један другога
16. Говорећи: Шта ћемо чинити овијем људима? Јер велики знак што учинише они познат је свима који живе у Јерусалиму, и не можемо одрећи;
17. Али да се даље не разилази по народу, да им оштро запријетимо да више не говоре за име ово никоме.
18. И дозавши их заповједише им да ништа не спомињу нити уче у име Исусово.
19. Петар и Јован одговарајући рекоше им: Судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо него ли Бога?
20. Јер ми не можемо не говорити што видјесмо и чусмо.
21. А они запријетивши им пустише их, не нашавши ништа како би их мучили, народа ради; јер сви хваљаху Бога за оно што се бјеше догодило.
22. Јер ономе човјеку бјеше више од четрдесет година на ком се догоди ово чудо здравља.
23. А кад их отпустише, дођоше к својима, и јавише шта им рекоше главари свештенички и старјешине.
24. А они кад чуше, једнодушно подигоше глас к Богу и рекоше: Господе Боже, ти који си створио небо и земљу и море и све што је у њима;
25. Који устима Давида слуге својега рече: за што се буне незнабошци, и народи измишљавају празне ријечи?
26. Састаше се цареви земаљски, и кнезови се сабраше у једно на Господа и на Христа његова.
27. Заиста се сабраше у овоме граду на светога сина твојега Исуса, којега си помазао, Ирод и Понтијски Пилат с незнабошцима и с народом Израилевијем,
28. Да учине што рука твоја и савјет твој напријед одреди да буде.
29. И сад Господе! погледај на њихове пријетње, и дај слугама својима да говоре са сваком слободом ријеч твоју;
30. И пружај руку своју на исцјељивање и да знаци и чудеса бивају именом светога сина твојега Исуса.
31. И пошто се они помолише Богу затресе се мјесто гдје бијаху сабрани, и напунише се сви Духа светога, и говораху ријеч Божију са слободом.

32. А у народа који вјерова бјеше једно срце и једна душа; и ни један не говораше за имање своје да је његово, него им све бјеше заједничко.
33. И апостоли с великом силом свједочаху за васкрсеније Господа Исуса Христа; и благодат велика бјеше на свима њима:
34. Јер ни један међу њима не бјеше сиромашан, јер колико их год бијаше који имадијаху њиве или куће, продаваху и доношаху новце што узимаху за то,
35. И метаху пред ноге апостолима; и даваше се свакоме као што ко требаше.
36. А Јосија, прозвани од апостола Варнава, које значи син утјехе, Левит родом из Кипра,
37. Он имадијаше њиву, и продавши је донесе новце и метну апостолима пред ноге.

Глава V.

- А један човјек, по имену Ананија, са женом својом Сапфиром, продаде њиву,
2. И сакри од новаца са знањем и жене своје, и донесавши један дијел метну апостолима пред ноге.
3. А Петар рече: Ананија! за што напуни сотона срце твоје да слажеш Духу светоме и сакријеш од новаца што узе за њиву?
4. Кад је била у тебе не бјеше ли твоја? И кад је продаде не бијаше ли у твојој власти? За што си дакле такову ствар метнуо у срце своје? Људима нијеси слагао него Богу.
5. А кад чу Ананија ријечи ове, паде и издахну; и уђе велики страх у све који слушаху ово.
6. А момци уставши узеше га и изнесоше те закопаше.
7. А кад прође око три сахата, уђе и жена његова, не знајући шта је било.
8. А Петар јој одговори: Кажи ми јесте ли за толико дали њиву? А она рече: Да, за толико.
9. А Петар јој рече: За што се договористе да искушате Духа Господњега? Гле, ноге онијех који твога мужа закопаше пред вратима су, и изнијеће те.
10. И одмах паде пред ногама његовијем и издахну. А момци ушавши нађоше је мртву и изнесоше је и закопаше код мужа њезина.
11. И уђе велики страх у сву цркву и у све који чуше ово.
12. А рукама апостолскимa учинише се многи знаци и чудеса међу људима; и бијаху сви једнодушно у тријему Соломунову.
13. А од осталијех нико не смијаше приступити к њима; него их хваљаше народ.

14. А све више пристајаху они који вјероваху Господа, мноштво људи и жена,
15. Тако да и по улицама изношаху болеснике, и метаху на постељама и на носилима, да би кад прође Петар барем сјенка његова осјенила кога од њих.
16. А долажаху многи и из околних градова у Јерусалим, и доносаху болеснике и које мучаху нечисти духови; и сви оздрављаху.
17. Али устаде поглавар свештенички и сви који бијаху с њим, од јереси садужејске, и напунише се зависти,
18. И дигоше руке своје на апостоле, и метнуше их у општи затвор.
19. А анђео Господњи отвори ноћу врата тамничка, и изведавши их рече:
20. Идите и станите у цркви те говорите народу све ријечи овога живота.
21. А кад они чуше, уђоше у јутру у цркву, и учаху. А кад дође поглавар свештенички и који бијаху с њим, сазваше сабор и све старјешине од синова Израилевијех, и послаше у тамницу да их доведу.
22. А кад слуге отидоше, не нађоше их у тамници; онда се вратише и јавише им
23. Говорећи: Тамницу нађосмо закључану са сваком тврђом и чуваре гдје стоје пред вратима: али кад отворисмо, унутра ни једнога не нађосмо.
24. А кад чуше ове ријечи поглавар свештенички и војвода црквени и остали главари свештенички, не могаху им се начудити шта би то сад било.
25. А неко дође и јави им говорећи: Ено они људи што их бацисте у тамницу, стоје у цркви и уче народ.
26. Тада отиде војвода с момцима и доведе их не на силу: јер се бојаху народа да их не побије камењем.
27. А кад их доведоше, поставише их пред сабор, и запита их поглавар свештенички говорећи:
28. Не запријетисмо ли вам оштро да не учите у ово име? и гле, напустисте Јерусалим својом науком, и хоћете да баците на нас крв овога човјека.
29. А Петар и апостоли одговарајући рекоше: Већма се треба Богу покоравати него ли људима.
30. Бог отаца наших подиже Исуса, којег ви убисте објесивши на дрво.
31. Овога Бог десницом својом узвиси за поглавара и спаса, да да Израилу покајање и опроштење гријеха.
32. И ми смо његови свједоци овијех ријечи и Дух свети којег Бог даде онима који се њему покоравашу.
33. А кад они чуше, врло се расрдише, и мишљаху да их побију.

34. Али онда устаде у скупштини један фарисеј, по имену Гамалиило, законик, поштован од свега народа, и заповједи да апостоли мало изиђу на поље,
35. Па рече њима: Људи Израиљци! гледајте добро за ове људе шта ћете чинити;
36. Јер прије овијех дана уста Тевда, говорећи да је он нешто, за којијем пристаде људи на број око четири стотине; он би убијен, и сви који га слушаху разиђоше се и пропадоше.
37. По том уста Јуда Галилејац, у дане пријеписа, и одвуче доста људи за собом; и он погибе, и сви који га слушаху разасуше се.
38. И сад вам кажем: прођите се овијех људи и оставите их; јер ако буде од људи овај савјет или ово дјело, поквариће се;
39. Ако ли је од Бога, не можете га покварити, да се како не нађете као богоборци.
40. Онда га послушаше, и дозавши апостоле избише их, и запријетише им да не говоре у име Исусово, и отпустише их.
41. А они онда отидоше од сабора радујући се што се удостојише примити срамоту за име Господа Исуса.
42. А сваки дан у цркви и по кућама не престајаху учити и проповиједати јеванђелије о Исусу Христу.

Глава VI.

А у ове дане, кад се умножише ученици, подигоше Грци вику на Чивуте што се њихове удовице заборављаху кад се дијељаше храна сваки дан.

2. Онда дванаесторица дозавши мноштво ученика, рекоше: Није прилично нама да оставимо ријеч Божију па да служимо око трпеза.
3. Нађите дакле, браћо, међу собом седам поштенијех људи, пунијех Духа светог и премудрости, које ћемо поставити над овијем послом.
4. А ми ћемо у молитви и у служби ријечи остати.
5. И ова ријеч би угодна свему народу. И избраше Стефана, човјека напуњена вјере и Духа светог, и Филипа, и Прохора, и Никанора, и Тимона, и Пармена, и Николу покрштењака из Антиохије.
6. Ове поставише пред апостоле, и они помоливши се Богу метнуше руке на њих.
7. И ријеч Божија растијаше, и множаше се врло број ученика у Јерусалиму. И свештеници многи покураваху се вјери.
8. А Стефан пун вјере и силе чињаше знаке и чудеса велика међу људима.
9. Тада усташе неки из зборнице која се зове Ливерћанска и Кириначка и Александријначка и онијех који бијаху из Киликије и Азије, и препираху се са Стефаном.

10. И не могаху противу стати премудрости и Духу којијем говораше.
11. Тада подговорише људе те казаше: Чусмо га гдје хули на Мојсија и на Бога.
12. И побунише народ и старјешине и књижевнике, и нападоше и ухватише га, и доведоше га на сабор.
13. И изведоше лажне свједоке који говораху: Овај човјек не престаје хулити на ово свето мјесто и на закон.
14. Јер га чусмо гдје говори: овај Исус Назарећанин развалиће ово мјесто, и измијениће обичаје које нам остави Мојсије.
15. И погледавши на њ сви који сјеђаху на сабору видјеше лице његово као лице анђела.

Глава VII.

А поглавар свештенички рече: је ли дакле тако?

2. А он рече: Људи браћо и оци! послушајте. Бог славе јави се оцу нашему Авраму кад бјеше у Месопотамији, прије него се досели у Харан,
3. И рече му: Изиђи из земље своје и од рода својега и из дома оца својега, и дођи у земљу коју ћу ти ја показати.
4. Тада изиђе из земље Халдејске, и досели се у Харан; и оданде, по смрти оца његова, пресели га у ову земљу у којој ви сад живите.
5. И не даде му нашљедства у њој ни стопе; и обрече му је дати у држање и сјемениу његову послѣје њега, док он још немаше дјетета.
6. Али Бог рече овако: сјеме твоје биће дошљаци у земљи туђој, и натјераће га да служи, и мучиће га четири стотине година.
7. И народу коме ће служити ја ћу судити, рече Бог; и по том ће изићи, и служиће мени на овоме мјесту.
8. И даде му завјет обрезања, и тако роди Исака, и обреза га у осми дан; и Исак Јакова, и Јаков дванаест старјешина.
9. И старјешине завиђаху Јосифу, и продадоше га у Мисир; и Бог бјеше с њим,
10. И избави га од свију његовијех невоља, и даде му милост и премудрост пред Фараоном царем Мисирскијем, и постави га поглаваром над Мисиром и над свијем домом својијем.
11. А дође глад на сву земљу Мисирску и Ханаанску и невоља велика, и не налажаху хране оци наши.
12. А Јаков чувши да има пшенице у Мисиру посла најприје оце наше.
13. И кад дођоше други пут, познаше Јосифа браћа његова, и род Јосифов поста познат Фараону.

14. А Јосиф посла и дозвола оца својега Јакова и сву родбину своју, седамдесет и пет душа.
15. И Јаков сиђе у Мисир, и умрије, он и оцеви наши.
16. И пренесоше их у Сихем, и метнуше у гроб који купи Аврам за новце од синова Еморовијех у Сихему.
17. И кад се приближи вријеме обећања за које се Бог закле Авраму, народ се народи и умножи у Мисиру,
18. Док наста други цар у Мисиру, који не знаше Јосифа.
19. Овај намисли зло за наш род, измучи оце наше да своју дјецу бацаху да не живе.
20. У то се вријеме роди Мојсије, и бјеше Богу угодан, и би три мјесеца храњен у кући оца својега.
21. А кад га избацише, узе га кћи Фараонова, и одгаји га себи за сина.
22. И научи се Мојсије свој премудрости Мисирској, и бјеше силан у ријечима и у дјелима.
23. А кад му се навршиваше четрдесет година, дође му на ум да обиђе браћу своју, синове Израилеве.
24. И видјевши једноме гдје се чини неправда, поможе, и покаја онога што му се чињаше неправда, и уби Мисирца.
25. Мишљаше пак да браћа његова разумију да Бог његовом руком њима спасеније даде: али они не разумјеше.
26. А сјутрадан дође међу такове који се бијаху свадили, и мираше их говорећи: људи! ви сте браћа, за што чините неправду један другоме?
27. А онај што чињаше неправду ближњему отури га говорећи: ко је тебе поставио кнезом и судијом над нама?
28. Или и мене хоћеш да убијеш, као што си јуче убио Мисирца.
29. А Мојсије побјеже од ове ријечи, и поста дошљак у земљи Мадјамској, гдје роди два сина.
30. И кад се наврши четрдесет година, јави му се у пустињи горе Синајске анђео Господњи у пламену огњеном у купини.
31. А кад Мојсије видје, дивљаше се утвари. А кад он приступи да види, би глас Господњи к њему:
32. Ја сам Бог отаца твојијех, Бог Аврамов и Бог Исаков и Бог Јаковљев. А Мојсије се бјеше уздрктао и не смијаше да погледа.
33. А Господ му рече: Изуј обућу са својијех ногу: јер је мјесто на коме стојиш света земља.
34. Ја добро видјех муку својега народа који је у Мисиру, и чух њихово уздисање, и сиђох да их избавим: и сад ходи да те пошљем у Мисир.

35. Овога Мојсија, којега отурише рекавши: ко те постави кнезом и судијом? овога Бог за кнеза и избавитеља посла руком анђела који му се јави у купини.
36. Овај их изведе учинивши чудеса и знаке у земљи Мисирској и у Црвеном мору и у пустињи четрдесет година.
37. Ово је Мојсије који каза синовима Израилевијем: Господ Бог ваш подигнуће вам пророка из ваше браће, као мене: њега послушајте.
38. Ово је онај што бјеше у цркви у пустињи с анђелом, који му говори на гори Синајској, и с оцима нашијем; који прими ријечи живе да их нама да;
39. Којега не хтјеше послушати оци наши, него га одбацише, и окренуше се срцем својијем у Мисир,
40. Рекавши Арону: начини нам богове који ће ићи пред нама, јер овоме Мојсију, који нас изведе из земље Мисирске, не знамо шта би.
41. И тада начинише теле, и принесосе жртву идолу, и радоваху се рукотворини својој.
42. А Бог се окрену од њих, и предаде их да служе војницима небескијем, као што је писано у књизи пророка: еда заклања и жртве принесосте ми за четрдесет година у пустињи, доме Израилев?
43. И примисте чадор Молохов, и звијезду бога својега Ремфана, кипове које начинисте да им се молите; и преселићу вас даље од Вавилона.
44. Оцеви наши имаху чадор свједочанства у пустињи, као што заповједи онај који говори Мојсију да га начини по оној прилици као што га видје;
45. Који и примише оцеви наши и донесоше с Исусом Навином у земљу незнабожаца, које отури Бог испред лица нашијех отаца, тја до Давида,
46. Који нађе милост у Бога, и измоли да нађе мјесто Богу Јаковљеву.
47. А Соломун му начини кућу.
48. Али највиши не живи у рукотворенијем црквама, као што говори пророк:
49. Небо је мени пријестол а земља подножје ногама мојима: како ћете ми кућу сазидати? говори Господ; или које је мјесто за моје почивање?
50. Не створи ли рука моја све ово?
51. Тврдоврати и необрезанијех срца и ушију! ви се једнако противите Духу светоме; како ваши оци, тако и ви.
52. Којега од пророка не протјераше оци ваши? И побише оне који напријед јавише за долазак праведника, којега ви сад издајници и крвници постадосте;
53. Који примисте закон наредбом анђелском, и не одржасте.
54. Кад ово чуше, расрдише се врло у срцима својима, и шкргутаху зубима на њ.

55. А Стефан будући пун Духа светога погледа на небо и видје славу Божију и Исуса гдје стоји с десне стране Богу;
56. И рече: Ево видим небеса отворена и сина човјечијега гдје стоји с десне стране Богу.
57. А они повикавши иза гласа затискаваху уши своје, и навалише једнодушно на њ.
58. И изведавши га из града стадоше га засипати камењем, и свједоци хаљине своје метнуше код ногу младића по имену Савла.
59. И засипаху камењем Стефана, који се мољаше Богу и говораше: Господе Исусе! прими дух мој.
60. Онда клече на кољена и повика иза гласа: Господе! не прими им ово за гријех. И ово рекавши умрије.

Глава VIII.

- Савле пак бјеше пристао на његову смрт. А у тај дан постаде велико гоњење на цркву Јерусалимску, и сви се расијаше по крајевима Јудејскијем и Самаријскијем осим апостола.
2. А људи побожни укопаше Стефана и велики плач учинише над њим.
  3. А Савле досађиваше цркви, јер иђаше по кућама, и вуцијаше људе и жене те предаваше у тамницу.
  4. А они што се бијаху расијали пролажаху проповиједајући ријеч.
  5. А Филип сишавши у град Самаријски проповиједаше им Христа.
  6. А народ пажаше једнодушно на оно што говораше Филип, слушајући и гледајући знаке које чињаше;
  7. Јер духови нечисти с великом виком излажаху из многијех у којима бијаху, и многи узети и хроми оздравише.
  8. И би велика радост у граду онеме.
  9. А бјеше један човјек, по имену Симон, који прије чараше у граду и довођаше у чудо народ Самаријски, говорећи да је он нешто велико;
  10. На којег гледаху сви, и мало и велико, говорећи: Ово је велика сила Божија.
  11. А за то гледаху на њега што их много времена чинима удивљаваше.
  12. Кад пак вјероваше Филипу који проповиједаше јеванђелије о царству Божијему и о имену Исуса Христа, кршћаваху се и људи и жене.
  13. Тада и Симон вјерова, и кртивши се оста код Филипа; и видећи дјела и знаке велике који се чињаху дивљаше се врло.
  14. А кад чуше апостоли који бијаху у Јерусалиму да Самарија прими ријеч Божију, послаше к њима Петра и Јована,
  15. Који сишавши помолише се Богу за њих да приме Духа светога;

16. Јер још ни на једнога не бјеше дошао, него бијаху само крштени у име Господа Исуса.
17. Тада апостоли метнуше руке на њих, и они примише Духа светога.
18. А кад видје Симон да се даје Дух свети кад апостоли метну руке, донесе им новце
19. Говорећи: Дајте и мени ову власт да кад метнем руке на кога прими Духа светога.
20. А Петар му рече: Новци твоји с тобом да буду у погибао, што си помислио да се дар Божиј може добити за новце.
21. Нема теби дијела ни исета у овој ријечи; јер срце твоје није право пред Богом.
22. Покај се дакле од ове своје пакости, и моли се Богу да би ти се опростила помисао срца твога;
23. Јер те видим да си у гркој жучи и у свези неправде.
24. А Симон одговарајући рече: Помолите се ви Господу за мене да не наиђе на мене ништа од овога што рекосте.
25. Тако они посвједочивши и говоривши ријеч Господњу вратише се у Јерусалим, и многијем селима Самаријскијем проповједише јеванђелије.
26. А анђео Господњи рече Филипу говорећи: Устани и иди на подне на пут који силази од Јерусалима у Газу и пуст је.
27. И уставши пође. И гле, човјек Арапин, ушкопљеник, властелин Кандакије царице Арапске, што бјеше над свима њезинијем ризницама, који бјеше дошао у Јерусалим да се моли Богу,
28. Па се враћаше, и сједећи на колима својима читаше пророка Исаију.
29. А Дух рече Филипу: Приступи и прилијепи се тијем колима.
30. А Филип притрчавши чу га гдје чита пророка Исаију, и рече: А разумијеш ли што читаш?
31. А он рече: Како бих могао ако ме ко не упути? И умоли Филипа те се попе и сједе с њим.
32. А мјесто из писма које читаше бјеше ово: Као овца на заклање одведе се, и нијем као јагње пред онијем који га стриже, тако не отвори уста својијех.
33. У његовом понижењу укиде се суд његов. А род његов ко ће исказати? Јер се његов живот узима од земље.
34. Онда ушкопљеник одговори Филипу и рече: Молим те, за кога ово говори пророк? или за себе, или за кога другога?
35. А Филип отворивши уста своја, и почевши од писма овога, проповједи му јеванђелије Исусово.
36. Како иђаху путем дођоше на некаку воду; и рече ушкопљеник: Ево воде, шта брани мени да се крстим?

37. А Филип му рече: Ако вјерујеш од свега срца својега, можеш. А он одговарајући рече: Вјерујем да је Исус Христос син Божиј.

38. И заповједи да стану кола, и сиђоше оба на воду и Филип и ушкопљеник, и крсти га.

39. А кад изиђоше из воде, Дух свети паде на ушкопљеника; а анђео Господњи узео Филипа, и више га не видје ушкопљеник; него отиде путем својим радујући се.

40. А Филип се обрете у Азоту; и пролазећи проповиједаше јеванђелије свима градовима, док не дође у Тесарију.

Глава IX.

А Савле још дишући пријетњом и смрћу на ученике Господње приступи к поглавару свештеничкоме,

2. И измоли у њега посланице у Дамаск на зборнице, ако кога нађе од овога пута, и људе и жене, свезане да доведе у Јерусалим.

3. А кад бјеше на путу и дође близу Дамаска, у један пут обасја га свјетлост с неба,

4. И паднувши на земљу чу глас гдје му говори: Савле! Савле! за што ме гониш?

5. А он рече: Ко си ти, Господе? А Господ рече: Ја сам Исус, којег ти гониш: тешко ти је противу бодила праћати се.

6. А он дркћући од страха рече: Господе! шта хоћеш да чиним? И Господ му рече: Устани и уђи у град, па ће ти се казати шта ти треба чинити.

7. А људи који иђаху с њим, стајаху и чуђаху се, јер чујаху глас а не виђаху никога.

8. А Савле уста од земље, и отворенијем очима својим никога не виђаше. А они га узеше за руку и уведоше у Дамаск.

9. И бјеше три дана слијеп, и не једе, нити пи.

10. А у Дамаску бјеше један ученик, по имену Ананија, и рече му Господ у утвари: Ананија! А он рече: Ево ме, Господе!

11. А Господ му рече: Устани и иди у улицу која се зове Права, и тражи у дому Јудином по имену Савла Таршанина; јер гле, он се моли Богу,

12. И видје у утвари човјека, по имену Ананију, гдје уђе и метну руку на њ да прогледа.

13. А Ананија одговори: Господе! ја чух од многих за тога човјека колика зла почини светима твојима у Јерусалиму;

14. И овдје има власт од глаvara свештеничких да веже све који призивају име твоје.

15. А Господ му рече: Иди, јер ми је он суд избрани да изнесе име моје пред незнабошце и царе и синове Израилеве.

16. А ја ћу му показати колико му ваља пострадаати за име моје.
17. И пође Ананија, и уђе у кућу, и метнувши руке на њ рече: Савле брате! Господ Исус, који ти се јави на путу којијем си ишао, посла ме да прогледаш и да се напуниш Духа светога.
18. И одмах отпаде од очију његовијех као крљушт, и одмах прогледа, и уставши крсти се.
19. И пошто поједе окријепи се; и би Савле неколико дана с ученицима који бијаху у Дамаску.
20. И одмах по зборницама проповиједаше Исуса да је он син Божиј.
21. А сви који слушаху дивљаху се и говораху: Није ли ово онај што гоњаше у Јерусалиму оне који спомињаху име ово, и овдје за то дође да их повезане води главарима свештеничкијем?
22. А Савле се већма сиљаше, и забуњиваше Чивуте који живе у Дамаску, доказујући да је ово Христос.
23. А кад се наврши подоста дана, договорише се Чивути да га убију.
24. Али Савле дознаде њихов договор; а они чуваху врата дан и ноћ да би га убили;
25. А ученици га узеше ноћу и спустише преко зида у котарици.
26. А кад дође Савле у Јерусалим, огледаше да се прибије уз ученике; и сви га се бојаху, јер не вјероваху да је ученик.
27. А Варнава га узе и доведе к апостолима, и каза им како на путу видје Господа, и како му говори, и како у Дамаску слободно проповиједа име Исусово.
28. И бијаше с њима, и улази у Јерусалим и излази, и слободно проповиједаше име Господа Исуса.
29. И говораше и препираше се с Грцима; а они гледаху да га убију.
30. А кад разумјеше браћа, сведоше га у Тесарију, и отпустише га у Тарс.
31. А цркве по свој Јудеји и Галилеји и Самарији бијаху на миру, и напредоваху, и хођаху у страху Господњем, и умножаваху се утјехом светога Духа.
32. И догоди се кад Петар обилажаше све, да дође и к светима који живљаху у Лиди.
33. И нађе тамо једнога човјека, по имену Енеју, који већ осам година лежаше на одру, јер бјеше узет.
34. И рече му Петар: Енеја! исцјељује те Исус Христос, устани и прости сам себи. И одмах уста.
35. И видјеше га сви који живљаху у Лиди и у Асарону, и обратише се ка Господу.

36. А у Јопи бјеше једна ученица, по имену Тавита, које значи срна, и она бјеше пуна добријех дјела и милостиње што чињаше.
37. И догоди се у те дане да се она разбоље и умрије; онда је окупаше и метнуше у горњу собу.
38. А будући да је Лида близу Јопе, онда ученици чувши да је Петар у њој послаше два човјека молећи га да не пожали труда доћи до њих.
39. А Петар уставши отиде с њима, и кад дође изведоше га у горњу собу, и скупише се око њега све удовице плачући и показујући сукње и хаљине што је радила Срна док је била с њима.
40. А Петар изгнавши све на поље клече на кољена и помоли се Богу, и окренувши се к тијелу рече: Тавито! устани. А она отвори очи своје, и видјевши Петра сједе.
41. Петар пак пруживши јој руку подиже је; и дозававши свете и удовице показа је живу.
42. И ово се разгласи по свој Јопи, и многи вјероваше Господа.
43. И догоди се да он оста много дана у Јопи у некога Симона кожара.

Глава X.

- А у Тесарији бјеше један човјек по имену Корнилије, капетан од чете која се зваше Талијанска,
2. Побожан и богобојазан са цијелијем домом својијем, који даваше милостињу многијем људима и мољаше се Богу без престанка;
3. Он видје на јави у утвари око деветога сахата дневи анђела Божијега гдје сиђе к њему и рече му: Корнилије!
4. А он погледавши на њ и уплашивши се рече: Што је, Господе? А он му рече: Молитве твоје и милостиње изиђоше на памет Богу;
5. И сад пошљи у Јопу људе и дозови Симона прозваног Петра:
6. Он стоји у некога Симона кожара, којег је кућа код мора: он ће ти казати ријечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.
7. И кад отиде анђеос који говори Корнилију, дозававши двојицу од својијех слугу и једнога побожна војника од онијех који му служаху,
8. И казавши им све посла их у Јопу.
9. А сјутрадан кад они иђаху путем и приближише се ка граду, изиђе Петар у горњу собу да се помоли Богу у шести сахат.
10. И огладње, и шћаше да једе; а кад му они готовљаху, дође изван себе,
11. И видје небо отворено и суд некакав гдје силази на њега, као велико платно, завезан на четири рогља, и спушћа се на земљу;
12. У коме бијаху сва четвороножна на земљи, и звјериње и бубине и птице небеске.

13. И постаде глас к њему: Устани, Петре! покољи и поједи.
14. А Петар рече: Ни по што, Господе! јер никад не једох што погано или нечисто.
15. И гле, глас опет к њему другом: Што је Бог очистио ти не погани.
16. И ово би трипут, и суд се опет узе на небо.
17. А кад се Петар у себи дивљаше шта би била утвара коју видје, и гле, људи послани од Корнилија, напитавши и нашавши дом Симонов стадоше пред вратима,
18. И зовнувши питаху: Стоји ли овдје Симон прозвани Петар?
19. А док Петар размишљаваше о утвари, рече му Дух: Ево три човјека траже те;
20. Него устани и сиђи и иди с њима не премишљајући ништа, јер их ја послах.
21. А Петар сишавши к људима посланијем к себи од Корнилија рече: Ево ја сам кога тражите; што сте дошли?
22. А они рекоше: Корнилије капетан, човјек праведан и богобојазан, познат код свега народа Чивутскога, примио је заповијест од анђела светога да дозове тебе у свој дом и да чује ријечи од тебе.
23. Онда их дозва унутра и угости. А сјутрадан уставши Петар пође с њима, и неки од браће која бјеше у Јопи пођоше с њим.
24. А сјутрадан уђоше у Тесарију. А Корнилије чекаше их сазвавши родбину своју и љубазне пријатеље.
25. А кад Петар шћаше да уђе, срене га Корнилије, и паднувши на ноге његове поклони се.
26. А Петар га подиже говорећи: Устани, и ја сам човјек.
27. И с њим говорећи уђе, и нађе многе који се бијаху сабрали.
28. И рече им: Ви знате како је неприлично човјеку Чивутину дружити се или долазити к туђину; али Бог мени показа да ни једнога човјека не зовем погана или нечиста;
29. За то и без сумње дођох позван. Питам вас дакле за што посласте по мене?
30. И Корнилије рече: Од четвртога дана до овога часа ја постих, и у девети сахат мољах се Богу у својој кући; и гле, човјек стаде преда мном у хаљини сјајној,
31. И рече: Корнилије! услишена би молитва твоја и милостиње твоје поменуше се пред Богом.
32. Пошљи дакле у Јопу и дозови Симона који се зове Петар: он стоји у кући Симона кожара код мора, који кад дође казаће ти.
33. Онда ја одмах послах к теби; и ти си добро учинио што си дошао. Сад дакле ми сви стојимо пред Богом да чујемо све што је теби од Бога

заповјеђено.

34. А Петар отворивши уста рече: Заиста видим да Бог не гледа ко је ко:

35. Него у сваком народу који се боји њега и твори правду мио је њему.

36. Ријеч што посла синовима Израилевијем, јављајући мир по Исусу Христу, она је Господ свима.

37. Ви знате говор који је био по свој Јудеји почевши од Галилеје по крштењу које проповиједа Јован:

38. Исуса из Назарета како га помаза Бог Духом светијем и силом, који прође чинећи добро и исцјељујући све које ђаво бјеше надвладао; јер Бог бијаше с њим.

39. И ми смо свједоци свему што учини у земљи Јудејској и у Јерусалиму; којега и убише објесивши на дрво.

40. Овога Бог васкрсе трећи дан, и даде му да се покаже,

41. Не свему народу него нама свједоцима напријед избранима од Бога, који с њим једосмо и писмо по васкрсенију његовом из мртвијех.

42. И заповједи нам да проповиједамо народу и да свједочимо да је он наречени од Бога судија живијем и мртвијем.

43. За ово свједоче сви пророци да ће именом његовијем примити опроштење гријеха сви који га вјерују.

44. А док још Петар говораше ове ријечи, сиђе Дух свети на све који слушаху ријеч.

45. И удивише се вјерни из обрезања који бијаху дошли с Петром, видећи да се и на незнабошце изли дар Духа светога.

46. Јер их слушаху гдје говораху језике, и величаху Бога. Тада одговори Петар:

47. Еда може ко воду забранити да се не крсте ови који примише Духа светога као и ми?

48. И заповједи им да се крсте у име Исуса Христа. Тада га молише да остане код њих неколико дана.

Глава XI.

А чуше и апостоли и браћа који бијаху у Јудеји да и незнабошци примише ријеч Божију.

2. И кад изиђе Петар у Јерусалим, препираху се с њим који бијаху из обрезања,

3. Говорећи: Ушао си к људима који нијесу обрезани, и јео си с њима.

4. А Петар почевши казиваше им редом говорећи:

5. Ја бијех у граду Јопи на молитви, и дошавши изван себе видјех утвару, гдје силази суд некакав као велико платно на четири рогља и спушта се с

неба, и дође до преда ме.

6. Погледавши уњ опазих и видјех четвороножна земаљска, и звјериње и бубине и птице небеске.

7. А чух глас који ми говори: устани, Петре! покољи и поједи.

8. А ја рекох: ни по што, Господе! јер ништа погано и нечисто никад не уђе у уста моја.

9. А глас ми одговори другом с неба говорећи: што је Бог очистио ти не погани.

10. А ово би трипут; и узе се опет све на небо.

11. И гле, одмах три човјека сташе пред кућом у којој бијах, послани из Тесарије к мени.

12. А Дух ми рече да идем с њима не премишљајући ништа. А дођоше са мношвом и ово шест браће, и уђосмо у кућу човјекову.

13. И каза нам како видје анђела у кући својој који је стао и казао му: пошљи људе у Јопу и дозови Симона прозваног Петра,

14. Који ће ти казати ријечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.

15. А кад ја почех говорити, сиђе Дух свети на њих, као и на нас у почетку.

16. Онда се опоменух ријечи Господње како говораше: Јован је крстио водом, а ви ћете се крстити Духом светијем.

17. Кад им дакле Бог даде једнак дар као и нама који вјерујемо Господа својега Исуса Христа: ја ко бијах да бих могао забранити Богу?

18. А кад чуше ово, умукосе, и хваљаху Бога говорећи: Дакле и незнабошцима Бог даде покајање за живот.

19. А они што се расијаше од невоље која поста за Стефана, прођоше тја до Финикије и Кипра и Антиохије, никому не говорећи ријечи до самијем Чивутима.

20. А неки од њих бијаху Кипрани и Киринци, који ушавши у Антиохију говораху Грцима проповиједајући јеванђелије о Господу Исусу.

21. И бјеше рука Божија с њима; и много их вјероваше и обратише се ка Господу.

22. А дође ријеч о њима до ушију цркве која бјеше у Јерусалиму; и послаше Варнаву да иде тја до Антиохије;

23. Који дошавши и видјевши благодат Божију, обрадова се, и мољаше све да тврдијем срцем остану у Господу;

24. Јер бјеше човјек благ и пун Духа светог и вјере. И обрати се многи народ ка Господу.

25. Варнава пак изиђе у Тарс да тражи Савла; и кад га нађе, доведе га у Антиохију.

26. И они се цијелу годину састајаше ондје с црквом, и учише многи народ; и најприје у Антиохији назваше ученике Хришћанима.
27. А у те дане сиђоше из Јерусалима пророци у Антиохију.
28. И уставши један од њих, по имену Агав, објави глад велики који шћаше бити по васионом свијету; који и би за Клаудија ћесара.
29. А од ученика одреди сваки колико који могаше, да пошљу у помоћ браћи која живљаху у Јудеји.
30. Које и учинише пославши старјешинама преко руке Варнавине и Савлове.

Глава XII.

У оно пак вријеме подиже Ирод цар руке да мучи неке од цркве.

2. И погуби Јакова брата Јованова мачем.
3. И видјевши да је то по вољи Чивутима настави да ухвати и Петра (а бијаху дани пријеснијех хљебова),
4. Којега и ухвати и баци у тамницу, и предаде га четворици четвртника војничкијех да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.
5. И тако Петра чуваху у тамници; а црква мољаше се за њега Богу без престанка.
6. А кад шћаше Ирод да га изведе, ону ноћ спаваше Петар међу двојицом војника, окован у двоје вериге, а стражари пред вратима чуваху тамницу.
7. И гле, анђео Господњи приступи, и свјетлост обасја по соби, и куцнувши Петра у ребра пробуди га говорећи: Устани брже. И спадоше му вериге с руку.
8. А анђео му рече: Опаши се, и обуј опанке своје. И учини тако. И рече му анђео: Обуци хаљину своју, па хајде за мном.
9. И изишавши иђаше за њим, и не знадијаше да је то истина што анђео чињаше, него мишљаше да види утвару.
10. А кад прођоше прву стражу и другу и дођоше к вратима гвозденијем која вођаху у град, она им се сама отворише; и изишавши прођоше једну улицу, а анђео одмах одступи од њега.
11. И кад дође Петар к себи, рече: Сад заиста видим да Бог посла анђела својега те ме избави из руку Иродовијех и од свега чекања народа Чивутскога.
12. И размисливши дође кући Марије матере Јована који се зваше Марко, гдје бијаху многи сабрани и мољаху се Богу.
13. А кад куцну Петар у врата од двора, приступи дјевојка, по имену Рода, да чује.
14. И познавши глас Петров од радости не отвори врата, него утрча и каза да Петар стоји пред вратима.

15. А они јој рекоше: Јеси ли ти луда? А она потврђиваше да је тако. А они говораху: Анђео је његов.
16. А Петар једнако куцаше. А кад отворише, видјеше га, и удивише се.
17. А он махнувши на њих руком да ћуте, каза им како га Господ изведе из тамнице; и рече: Јавите ово Јакову и браћи. И изишавши отиде на друго мјесто.
18. А кад би дан, бјеше не мала буна међу војницима, шта то би од Петра.
19. А кад га Ирод заиска и не нађе, онда испита стражаре, и заповједи да их одведу; и изишавши из Јудеје у Тесарију онамо живљаше.
20. Јер се Ирод срђаше на Тирце и Сидонце. Али они једнодушно дођоше к њему, и узевши на своју руку Власта, постельника царева, искаху мира, јер се њихове земље храњаху од његова царства.
21. А у одређени дан обуче се Ирод у царску хаљину, и сједавши на пријесто говораше им;
22. А народ викаше: Ово је глас Божиј, а не човјечиј.
23. Али у један пут удари га анђео Господњи; јер не даде славе Богу; и будући изједен од црви издахну.
24. А ријеч Божија растијаше и множаше се.
25. А Варнава и Савле предавши помоћ вратише се из Јерусалима у Антиохију, узевши са собом и Јована који се зваше Марко.

Глава XIII.

- А у цркви која бјеше у Антиохији бијаху неки пророци и учитељи, то јест: Варнава и Симеун који се зваше Нигар, и Лукије Киринац, и Манаил одгајени с Иродом четверовласником, и Савле.
2. А кад они служяху Господу и пошћаху, рече Дух свети: Одвојте ми Варнаву и Савла на дјело на које их позвах.
3. Тада постивши и помоливши се Богу метнуше руке на њих, и отпустише их.
4. Ови дакле послани од Духа светога сиђоше у Селеукију, и оданде отпловише у Кипар.
5. И дошавши у Саламин јавише ријеч Божију у зборницама Чивутским; а имаху и Јована слугу.
6. А кад прођоше острво тја до Пафа, нађоше некаквога човјека врачара и лажна пророка, Чивутина, коме бјеше име Варисус,
7. Који бјеше с намјесником Срђем Павлом, човјеком разумнијем. Овај дозвавши Варнаву и Савла заиска да чује ријеч Божију.
8. А Елима врачар (јер то значи име његово) стаде им се супротити, гледајући да одврати намјесника од вјере.

9. А Савле, који се зваше и Павле, пун Духа светога погледавши на њ
10. Рече: О напуњени свакога лукавства и сваке пакости, сине ђавољи! непријатељу сваке правде! зар не престајеш кварити правијех путова Господњијех?
11. И сад ето руке Господње на те, и да будеш слијеп да не видиш сунца за неко вријеме. И у један пут нападе на њ мрак и тама, и пипајући тражаше вођа.
12. Тада намјесник, кад видје шта би, вјерова, дивећи се науци Господњој.
13. А кад се Павле са својијем друштвом одвезе из Пафа, дођоше у Пергу Памфилијску; а Јован се одвоји од њих, и врати се у Јерусалим.
14. А они отишавши из Перге дођоше у Антиохију Писидијску, и ушавши у зборницу у дан суботни сједоше.
15. А по читању закона и пророка послаше старјешине зборничке к њима говорећи: Људи браћо! ако је у вама ријеч утјехе за народ, говорите.
16. А Павле уставши и махнувши руком рече: Људа Израилъци и који се Бога бојите! чујте.
17. Бог народа овога изабра оце наше, и подиже народ кад бијаху дошљаци у земљи Мисирској, и руком високом изведе их из ње.
18. И до четрдесет година прехрани их у пустињи.
19. И затрвши седам народа у земљи Ханаанској на коцке раздијели им земљу њихову.
20. И по том на четири стотине и педесет година даде им судије до Самуила пророка.
21. И од тада искаше цара, и даде им Бог Саула, сина Кисова, човјека од кољена Венијамина, за четрдесет година.
22. И уклонивши њега подиже им Давида за цара, коме и рече свједочећи: нађох Давида сина Јесејева, човјека по срцу мојему, који ће испунити све воље моје.
23. Од његова сјемена подиже Бог по обећању Израилју спаса Исуса;
24. Кад Јован пред његовијем доласком проповиједа крштење покајања свему народу Израилъеву.
25. И кад свршиваше Јован течење своје, говораше: ко мислите да сам ја нијесам ја; него ево иде за мнош, коме ја нијесам достојан раздријешити ремена на обући његовој.
26. Људи браћо! синови рода Аврамова, и који се међу вама Бога боје! вама се посла ријеч овога спасенија.
27. Јер они што живе у Јерусалиму, и кнезови њихови, не познаше овога, и гласове пророчке који се читају сваке суботе осудивши га извршише.
28. И не нашавши ни једне кривице смртне молише Пилата да га погуби.

29. И кад свршише све што је писано за њега, скинуше га с дрвета и метнуше у гроб.
30. А Бог васкрсе га из мртвијех.
31. И показива се много дана онима што излазише с њим из Галилеје у Јерусалим, који су сад свјedoци његови пред народом.
32. И ми вама јављамо обећање које би оцевима нашим да је ово Бог испунио нама, дједи њиховој, подигнувши Исуса;
33. Као што је написано и у другом псалму: ти си мој син, ја те данас родих.
34. А да га из мртвијех васкрсе да се више не врати у трухљење овако рече: даћу вам светињу Давидову вјерну.
35. За то и на другом мјесту говори: не ћеш дати да твој светац види трухљења.
36. Јер Давид послуживши роду својему по вољи Божијој умрије, и метнуше га код отаца његовијех, и видје трухљење.
37. А којега Бог подиже не видје трухљења.
38. Тако да вам је на знање, људи браћо! да се крозањ вама проповиједа опроштење гријеха.
39. И од свега, ода шта се не могосте оправдати у закону Мојсијеву, оправдаће се у њему сваки који вјерује.
40. Гледајте дакле да не дође на вас оно што је казано у пророцима:
41. Видите, немарљиви! и чудите се, и нек вас нестане; јер ја чиним дјело у дане ваше, дјело које не ћете вјеровати ако вам ко усказује.
42. А кад излажаху из зборнице Чивутске, мољаху незнабошци да им се ове ријечи у другу суботу говоре.
43. А кад се сабор разиђе, пођоше за Павлом и за Варнавом многи од Чивута и побожнијех дошљака; а они говорећи им свјетоваху их да остану у благодати Божијој.
44. А у другу суботу сабра се готово сав град да чују ријечи Божије.
45. А кад видјеше Чивути народ, напунише се зависти, и говораху противно ријечима Павловијем насупрот говорећи и хулећи.
46. А Павле и Варнава ослободивши се рекоше: Вама је најприје требало да се говори ријеч Божија; али кад је одбацујете, и сами се показујете да нијесте достојни вјечнога живота, ево се обрћемо к незнабошцима.
47. Јер нам тако заповједи Господ: поставих те за видјело незнабошцима, да будеш спасеније до самога краја земље.
48. А кад чуше незнабошци, радоваху се и слављаху ријеч Божију, и вјероваше колико их бјеше приправљено за живот вјечни.
49. И ријеч се Божија разношаше по свој околини.

50. Али Чивути подговорише побожне и поштене жене и старјешине градске те подигоше гоњење на Павла и Варнаву, и истјераше их из своје земље.

51. А они отресавши на њих прах са својијех ногу дођоше у Иконију.

52. А ученици пуњаху се радости и Духа светога.

Глава XIV.

У Иконији пак догоди се да они заједно уђоше у зборницу Чивутску, и говораху тако да вјерова велико мноштво Чивута и Грка.

2. А Чивути који не вјероваху подбунеше и раздражише душе незнабожаца на браћу.

3. Али они осташе доста времена говорећи слободно у Господу који свједочаше ријеч благодати своје и даваше те се твораху знаци и чудеса рукама њиховијем.

4. А мноштво градско раздијели се, и једни бијаху с Чивутима, а једни с апостолима.

5. А кад навалише и незнабошци и Чивути са својијем поглаварима да им досаде и камењем да их побију,

6. Они дознавши побјегоше у градове Ликаонске, у Листру и у Дерву и у околину њихову.

7. И онамо проповиједаху јеванђелије.

8. И један човјек у Листри сјеђаше немоћан у ногама, и бјеше хром од утробе матере своје, и не бјеше никад ходио.

9. Овај слушаше Павла гдје говори. Павле погледавши на њ и видјевши да вјерује да ће оздравити,

10. Рече великијем гласом: Теби говорим у име Господа Исуса Христа, устани на своје ноге управо. И скочи, и хођаше.

11. А кад видје народ шта учини Павле, подигоше глас свој говорећи Ликаонски: Богови начинише се као људи, и сиђоше к нама.

12. И називаху Варнаву Јупитером, а Павла Меркуријем, јер он управљаше ријечју.

13. А свештеник Јупитера који бјеше пред градом њиховијем доведе јунце, и донесе вијенце пред врата, и с народом шћадијаше да приноси жртву.

14. А кад чуше апостоли, Варнава и Павле, раздријеше хаљине своје, и скочише међу народ вичући и говорећи:

15. Људи! шта то чините? И ми смо као и ви смртни људи, који вам проповиједамо јеванђелије да се од овијех лажнијех ствари обратите к Богу живоме, који створи небо и земљу и море и све што је у њима;

16. Који у прошавшијем нараштајима бјеше пустио све народе да иду својијем путовима:

17. И опет не остави себе непосвједочена, чинећи добро, дајући нам с неба дажд и године родне, пунећи срца наша јелом и весељем.
18. И ово говорећи једва уставише народ да им неприносе жртве, него да иде сваки својој кући. А док они живљаху ондје и учаху,
19. Дођоше из Антиохије и из Иконије некаки Чивути, и кад се они препираху слободно, подговорише народ да их одустану, говорећи да ништа право не говоре, него све лажу. И подговоривши народ засуше Павла камењем и извукоше га из града мислећи да је мртав.
20. А кад га опколише ученици његови, устаде и уђе у град, и сјутрадан изиђе с Варнавом у Дерву.
21. И проповједивши јеванђелње граду ономе и научивши многе вратише се у Листру и Иконију и Антиохију.
22. Утврђујући душе ученика и свјетујући их да остану у вјери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у царство Божије.
23. И поставивши им старјешине по свијем црквама, и помоливши се Богу с постом, предадоше их Господу кога вјероваше.
24. И прошавши Писидију дођоше у Памфилију.
25. И говоривши ријеч Господњу у Перзи сиђоше у Аталију.
26. И оданде отпловише у Антиохију, одакле бијаху предани благодати Божијој на дјело које свршише.
27. А кад дођоше и сабраше цркву, казаше све шта учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вјере.
28. И осташе ондје не мало времена с ученицима.

Глава XV.

- И неки сишавши из Јудеје учаху браћу: Ако се не обрежете по обичају Мојсијеву, не можете се спасти.
2. А кад поста распра, и Павле и Варнава не мало се препираше с њима, одредише да Павле и Варнава и други неки од њих иду горе к апостолима и старјешинама у Јерусалим за ово питање.
3. А они онда спремљени од цркве, пролажаху кроз Финикију и Самарију казујући обраћање незнабожаца, и чињаху велику радост свој браћи.
4. А кад дођоше у Јерусалим, прими их црква и апостоли и старјешине, и казаше све што учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вјере.
5. Онда усташе неки од јереси фарисејске који бијаху вјеровали, и говораху да их ваља обрезати, и заповједити да држе закон Мојсијев.
6. А апостоли и старјешине сабраше се да извиде ову ријеч.
7. И по многом вијећању уста Петар и рече: Људи браћо! ви знате да Бог од првијех дана изабра између нас да из мојијех уста чују незнабошци

ријеч јеванђелија и да вјерују.

8. И Бог, који познаје срца, посвједочи км и даде им Духа светога као и нама.

9. И не постави никакe разлике међу нама и њима, очистивши вјером срца њихова.

10. Сад дакле шта кушате Бога, и хоћете да метнете ученицима јарам на врат, којегa ни оцеви наши ни ми могосмо понијети?

11. Него вјерујемо да ћемо се спасти благодаћу Господа Исуса Христа као и они.

12. Онда умуче све мноштво, и слушаху Варнаву и Павла који приповиједаху колике знаке и чудеса учини Бог у незнабошцима преко њих.

13. А кад они умукоше, одговори Јаков говорећи: Људи браћо! послушајте мене.

14. Симон каза како Бог најприје походи и прими из незнабожаца народ к имену својему,

15. И с овим се ударају ријечи пророка, као што је написано:

16. По том ћу се вратити, и сазидаћу дом Давидов, који је пао, и његове развалине поправићу, и подигнућу га,

17. Да потраже Господа остали људи и сви народи у којима се име моје спомену, говори Господ који твори све ово.

18. Богу су позната од постања свијета сва дјела његова;

19. За то ја велим да се не дира у незнабошце који се обраћају к Богу;

20. Него да им се заповједи да се чувају од прилога идолскијех и од курварства и од удављенога и од крви, и што њима није мило другима да не чине.

21. Јер Мојсије има од старијех времена у свијем градовима који га проповиједају, и по зборницама чита се сваке суботе.

22. Тада нађоше за добро апостоли и старјешине са свом црквом да изберу између себе двојицу и да пошљу у Антиохију с Павлом и Варнавом, Јуду који се зваше Варсава, и Силу, људе знамените међу браћом.

23. И написаше рукама својима ово: Апостоли и старјешине и браћа поздрављају браћу која су по Антиохији и Сирији и Киликији што су од незнабожаца.

24. Будући да ми чусмо да неки од нас изишавши сметоше вас ријечима, и раслабише душе ваше говорећи вам да се обрезајете и да држите закон, којима ми не заповједисмо;

25. За то нађосмо за добро ми једнодушно сабрани избране људе послати вама с љубазнијем нашијем Варнавом и Павлом,

26. С људима који су предали душе своје за име Господа нашега Исуса Христа.
27. Посласмо дакле Јуду и Силу, који ће то и ријечима казати.
28. Јер нађе за добро свети Дух и ми да никаквијех тегоба више не мењемо на вас осим овијех потребнијех:
29. Да се чувате од прилога идолскијех и од крви и од удављенога и од курварства, и што не ћете да се чини вама не чините другима; од чега ако се чувате, добро ћете чинити. Будите здрави.
30. А кад их опремише, дођоше у Антиохију, и сабравши народ предаше посланицу.
31. А кад прочиташе, обрадоваше се утјеси.
32. А Јуда и Сила, који и пророци бијаху, многијем ријечима утјешеше браћу и утврдише.
33. И пошто бише онамо неко вријеме, отпустише их браћа с миром к апостолима.
34. Но Сила нађе за добро да остане онамо, а Јуда се врати у Јерусалим.
35. А Павле и Варнава живљаху у Антиохији и учаху и проповиједаху ријеч Господњу с многима другијем.
36. А послѣ неколико дана рече Павле Варнави: Хајде да се вратимо и да обиђемо браћу по свијем градовима по којима проповиједасмо ријеч Господњу како живе.
37. А Варнава шћаше да узму са собом Јована прозваног Марка.
38. Павле пак говораше: Онога који нас је одустао у Памфилији и није ишао с нама на дјело на које смо били одређени, да не узимамо са собом.
39. Тако постаде распра да се они раздвојише, и Варнава узевши Марка отплови у Кипар.
40. А Павле избравши Силу изиђе предан благодати Божијој од браће.
41. И пролажаше кроз Сирију и Киликију утврђујући цркве.

Глава XVI.

Дође пак у Дерву и у Листру, и гле, ондје бјеше неки ученик, по имену Тимотије, син неке жене Чивутке која вјероваше, а оца Грка;

2. За њега добро свједочаху браћа која бијаху у Листри и у Иконији.
3. Овога намисли Павле да узме са собом; и узе га, и обреза Чивута ради који бијаху у онијем мјестима: јер сви знадијаху оца његова да бјеше Грк.
4. И кад пролажаху по градовима, предаваше им да држе уредбе које уредише апостоли и старјешине у Јерусалиму.
5. А цркве се утврђиваху у вјери, и сваки дан биваше их више.

6. А кад прођоше Фригију и Галатијску земљу, забрани им Дух свети говорити ријеч у Азији.
7. А кад дођоше у Мисију шћадијаху да иду у Витинију, и Дух не даде.
8. А кад прођоше Мисију, сиђоше у Троаду.
9. И Павлу се јави утвара ноћу: бјеше један човјек из Маћедоније, и стајаше молећи га и говорећи: Дођи у Маћедонију и помози нам.
10. А кад видје утвару, одмах гледасмо да изиђемо у Маћедонију, дознавши да нас Господ позва да им проповиједамо јеванђелије.
11. А кад се одвезосмо из Троаде, дођосмо у Самотрак, и сјутрадан у Неапољ,
12. А оданде у Филибу, које је први град земље Маћедоније, насеље Римско; и у оном граду остасмо неколико дана.
13. А у дан суботни изиђосмо из града к води гдје бјеше богомоља; и сједавши говорисмо к женама које се бијаху сабрале.
14. И једна богобојазна жена, по имену Лидија, из града Тијатирскога, која продаваше скерлет, слушаше; и Господ отвори срце њезино да пази на ријечи Павлове.
15. А кад се крсти она и кућа њезина, мољаше нас говорећи: Ако мислите да ја вјерујем Господа, уђите у моју кућу и живите. И нађера нас.
16. А догоди се кад иђасмо на молитву да нас сrete једна робиња која имаше дух погађачки и врачајући доношаше велики добитак својијем господарима.
17. Ова пође за Павлом и за нама, и викаше говорећи: Ови су људи слуге Бога највишега, који јављају нама пут спасенија.
18. И овако чињаше много дана. А кад се Павлу досади, окрену се и рече духу: Заповиједам ти именом Исуса Христа, изиђи из ње. И изиђе у тај час.
19. А кад видјеше њезини господари да изиђе над њиховога добитка, узеше Павла и Силу и одвукоше их на пазар ка кнезовима.
20. И доведавши их к војводама, рекоше: Ови су људи Чивути, и муте по нашему граду,
21. И проповиједају обичаје којијех нама не ваља примати ни творити, јер смо Римљани.
22. И слеже се народ на њих, и војводе издријеше им хаљине, и заповједише да их шибају.
23. И пошто их здраво избише бацише их у тамницу, и заповједише тамничару да их добро чува.
24. Примивши такову заповијест он их баци у најдоњу тамницу и ноге им метну у кладе.

25. А у поноћи бијаху Павле и Сила на молитви и хваљаху Бога; а сужњи их слушаху.
26. А у један пут тако се врло затресе земља да се помјести темељ тамнички; и одмах се отворише сва врата и свима спадоше окови.
27. А кад се пробуди тамничар и видје отворена врата тамничка, извади нож и шћаше да се убије, мислећи да су побјегли сужњи.
28. А Павле повика здраво говорећи: Не чини себи зла никаква, јер смо ми сви овдје.
29. А он заискавши свијећу улетје и дркћући припаде к Павлу и Сили;
30. И изведавши их на поље рече: Господо! шта ми треба чинити да се спасем?
31. А они рекоше: Вјеруј Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој.
32. И казаше му ријеч Господњу, и свима који су у дому његову.
33. И узе их у онај сахат ноћи и опра им ране; и крсти се он и сви његови одмах.
34. И уведавши их у свој дом постави трпезу, и радоваше се са свијем домом својим што вјерова Бога.
35. А кад би дан, послаше војводе пандуре говорећи: Пустите она два човјека.
36. А тамничар каза ријечи ове Павлу: Послаше војводе да се пустите; сад дакле изиђите и идите с миром.
37. А Павле рече њима: Избивши нас пред народом без суда, људе Римљане, бацише у тамницу; и сад хоће тајно да нас пусте? Није тако, него сами нека дођу и изведу нас.
38. А пандури казаше војводама ове ријечи; и уплашише се кад чуше да су Римљани;
39. И дошавши умолише их, и изведоше молећи да изиђу из града.
40. А кад изиђоше из тамнице, дођоше к Лидији, и видјевши браћу утјешеше их, и отидоше.

Глава XVII.

Прошавши пак Амфипољ и Аполонију дођоше у Солун, гдје бјеше зборница Чивутска.

2. И Павле по обичају своје уђе к њима, и три суботе разговара се с њима из писма,

3. Показујући и доказујући им да је требало Христос да пострада и васкрсне из мртвијех, и да овај Исус којега ја, рече, проповиједам вама, јест Христос.

4. И неки од њих вјероваше, и пристадоше с Павлом и са Силом, и од побожнијех Грка мноштво велико, и од жена господскијех не мало.
5. Али тврдоврати Чивути завиђаху, и узевши неке зле људе од простога народа, и сабравши чету, узбунеше по граду, и нападоше на кућу Јасонову, и тражаху их да изведу пред народ.
6. А кад њих не нађоше, повукоше Јасона и неке од браће пред старјешине градске вичући: Ови што замутише васиони свијет дођоше и овдје,
7. Које Јасон прими; и ови сви раде против ћесаревијех заповијести, говорећи да има други цар, Исус.
8. И смутише народ и старјешине градске који ово чуше.
9. Али кад их Јасон и остали задовољише одговором, пустише их.
10. А браћа одмах ноћу оправеше Павла и Силу у Верију. Дошавши онамо уђоше у зборницу Чивутску.
11. Ови пак бијаху племенитији од онијех што живе у Солуну; они примише ријеч са свијем срцем, и сваки дан истраживаху по писму је ли то тако.
12. Тако вјероваше многи од њих, и од поштенијех Грчкијех жена и од људи не мало.
13. А кад разабраше Чивути Солунски да Павле у Верији проповједи ријеч Божију, дођоше и онамо те уздигоше и побунеше народ.
14. А браћа онда одмах оправеше Павла да иде у приморје; а Сила и Тимотије осташе ондје.
15. А пратиоци доведоше Павла до Атине; и примивши заповијест на Силу и Тимотија да дођу к њему што брже, вратише се.
16. А кад их Павле чекаше у Атини, раздражи се дух његов у њему гледајући град пун идола;
17. И препираше се с Чивутима и с богобојазнима у зборници, и на пазару сваки дан с онима с којима се удешаваше.
18. А неки од Епикуроваца и од Стојичкијех мудараца препираху се с њим; и једни говораху: Шта хоће овај беспослица? А други: Види се као да хоће нове богове да проповиједа. Јер им проповиједаше јеванђелије о Исусу и о васкрсенију.
19. Па га узеше и одведоше на Ареопаг говорећи: Можемо ли разумјети каква је та нова наука што ти казујеш?
20. Јер нешто ново мећеш у наше уши; хоћемо дакле да видимо шта ће то бити.
21. А Атињани сви и путници из другијех земаља не бијаху ни за што друго него да што ново казују или слушају.
22. А Павле ставши насред Ареопага рече: Људи Атињани! по свему вас видим да сте врло побожни;

23. Јер пролазећи и мотрећи ваше светиње нађох и олтар на коме бјеше написано: Богу непознатоме. Којега дакле не знајући поштујете онога вам ја проповиједам.

24. Бог који је створио свијет и све што је у њему, он будући господар неба и земље, не живи у рукотворенијем црквама,

25. Нити прима угађања од руку човјечијих, као да би ономе требало што који сам даје свима живот и дихање и све.

26. И учинио је да од једне крви сав род човјечиј живи по свему лицу земаљскоме, и поставио је напријед одређена времена и међе њиховога живљења:

27. Да траже Господа, не би ли га барем опипали и нашли, премда није далеко ни од једнога нас;

28. Јер кроз њега живимо, и мичемо се, и јесмо; као што и неки од вашијех пјевача рекоше: јер смо и род његов.

29. Кад смо дакле род Божиј, не треба да мислимо да је Божанство као иконе златне или сребрне или камене, које су људи мајсторски начинили по смишљању своје.

30. Не гледајући дакле Бог на времена незнања, сад заповиједа свима људима свуда да се покају;

31. Јер је поставио дан у који ће судити васиономе свијету по правди преко човјека кога одреди, и даде свима вјеру васкрснувши га из мртвијех.

32. А кад чуше васкрсеније из мртвијех, онда се једни ругаху; а једни рекоше: Да те чујемо опет о том.

33. Тако Павле отиде између њих.

34. А неки људи присташе узањ и вјероваше; међу којима бјеше и Ђонисије Ареопагитски, и жена по имену Дамара, и други с њима.

Глава XVIII.

А по том се одлучи Павле од Атине и дође у Коринт,

2. И нађе једнога Чивутина, по имену Акилу, родом из Понта, који бјеше скоро дошао из Талијанске са женом својом Прискилом (јер бјеше заповједио Клаудије да сви Чивути иду из Рима), и дође к њима.

3. И будући да бјеше онога истог заната, оста код њих и рађаше; јер бијаху ћилимарског заната.

4. А препираше се у зборницама сваке суботе, и надговараше Чивуте и Грке.

5. И кад сиђоше из Маћедоније Сила и Тимотије, навали Дух на Павла да свједочи Чивутима да је Исус Христос.

6. А кад се они противљаху и хуљаху, отресе хаљине своје и рече им: Крв ваша на ваше главе; ја сам чист, од сад идем у незнабошце.

7. И отишавши оданде дође у кућу некога по имену Јуста, који поштоваше Бога, и којег кућа бјеше крај зборнице.
8. А Крисп, старјешина зборнички, вјерова Господа са свијем домом својим; и од Коринћана многи који слушаху вјероваше и крстише се.
9. А Господ рече Павлу ноћу у утвари: Не бој се, него говори, и да не ућутиш;
10. Јер сам ја с тобом, и нико се не ће усудити да ти што учини; јер ја имам велики народ у овоме граду.
11. И он сједи ондје годину и шест мјесеци учећи их ријечи Божијој.
12. А кад бјеше Галион намјесник у Ахаји, нападоше Чивути једнодушно на Павла и доведоше га на суд
13. Говорећи: Овај наговара људе да поштују Бога против закона.
14. А кад Павле шћаше да отвори уста, рече Галион Чивутима: Да је каква неправда била или зло дјело, по дужности послушао бих вас, о Чивути!
15. Али кад су препирања за ријечи и за имена и за закон ваш, гледајте сами; јер ја судија томе не ћу да будем.
16. И изагна их из суднице.
17. Онда сви Грци ухватише Состена, старјешину зборничкога, и бише га пред судницом; и Галион није за то ништа марио.
18. А Павле оста још позадуго, и опростивши се с браћом, отплови у Сирију и с њиме Прискила и Акила, и остриже главу у Кенхреји, јер се бјеше завјетовао.
19. И дође у Ефес; и њих остави ондје, а он уђе у зборницу, и препираше се с Чивутима.
20. А кад га они молише да остане код њих више времена, не хтједе,
21. Него се опрости с њима говорећи: Ваља ми, макар како било, овај празник што иде провести у Јерусалиму; него, ако Бог хтједбуде, вратићу се опет к вама. И одвезе се из Ефеса; а Акила и Прискила осташе у Ефесу.
22. И дошавши у Ћесарију, изиђе и поздрави се с црквом, и сиђе у Антиохију,
23. И проведавши неколико времена изиђе и прође редом Галатијску земљу и Фригију утврђујући све ученике.
24. А дође у Ефес један Чивутин, по имену Аполос, родом из Александрије, човјек рјечит и силан у књигама.
25. Овај бјеше упућен на пут Господњи, и горећи духом, говораше и учаше право о Господу, а знадијаше само крштење Јованово.
26. И овај поче слободно проповиједати по зборницама. А кад га чуше Акила и Прискила, примише га и још му боље показаше пут Господњи.

27. А кад он шћаше да пређе у Ахају, послаше браћа напријед и писаше ученицима да га приме. И он дошавши онамо поможе много онима који вјероваху благодаћу;

28. Јер здраво надвлађиваше Чивуте једнако пред народом доказујући из писма да је Исус Христос.

Глава XIX.

Догоди се пак, кад бјеше Аполос у Коринту, да Павле пролажаше горње земље, и дође у Ефес, и нашавши неке ученике

2. Рече им: Јесте ли примили Духа светога кад сте вјеровали? А они му рекоше: Нијесмо ни чули да има Дух свети.

3. А он им рече: На што се дакле крстите? А они рекоше: На крштење Јованово.

4. А Павле рече: Јован крсти крштењем покајања, говорећи народу да вјерују онога који ће за њим доћи, то јест, Христа Исуса.

5. А кад га чуше, крстише се у име Господа Исуса.

6. И кад Павле метну руке на њих, сиђе Дух свети на њих, и говораху језике и прорицаху.

7. А бијаше људи свега око дванаест.

8. И ушавши у зборницу говораше слободно три мјесеца учећи и увјеравајући за царство Божије.

9. И кад неки бијаху отврднули и свађаху се хулећи на пут Господњи пред народом, одступи од њих и одлучи ученике, па се препираше сваки дан у школи некога Тирана.

10. И ово је бивало двије године, тако да сви који живљаху у Азији, и Чивути и Грци, чуше ријеч Господа Исуса.

11. И Бог чињаше не мала чудеса рукама Павловијем,

12. Тако да су и чалме и убрушчиће знојаве од тијела његова носили на болеснике, и они се исцјељиваху од болести, и духови зли излажаху из њих.

13. И почеше неки од Чивута, који се скитаху и заклињаху ђаволе, спомињати над онима у којима бијаху зли духови име Господа Исуса говорећи: Заклињемо вас Исусом кога Павле проповиједа.

14. А бијаху некијех седам синова Скеве Чивутина, поглавара свештеничкога, који ово чињаху.

15. А дух зли одговарајући рече: Исуса познајем, и Павла знам; али ви ко сте?

16. И скочивши на њих човјек у коме бјеше зли дух надвлада их, и притиште их пода се тако да голи и израњени утекоше из оне куће.

17. И ово дознадоше сви који живљаху у Ефесу, и Чивути и Грци; и уђе страх у све њих, и величаше се име Господа Исуса.

18. И многи од онијех што вјероваху, долажаху те се исповиједашу и казиваху шта су учинили.
19. А многи од онијех који чараху, сабравши књиге своје сапаљиваху их пред свима; и прорачунише и нађоше да су вриједиле педесет хиљада гроша.
20. Тако здраво растијаше и надвлађиваше ријеч Господња.
21. И кад се ово сврши, намисли Павле да пође преко Маћедоније и Ахаје, и да иде у Јерусалим, и рече: Пошто будем тамо, ваља ми и Рим видјети.
22. И посла у Маћедонију двојицу од онијех који га служажу, Тимотија и Ераста; а он оста неко вријеме у Азији.
23. А у оно вријеме подиже се не мала буна пута ради Господњега,
24. Јер некакав златар, по имену Димитрије, који грађаше Дијани сребрне црквице и даваше мајсторима не мали посао,
25. Он скупи ове и другијех оваковијех ствари мајсторе, и рече: Људи! ви знате да од овога посла ми имамо добитак за своје живљење;
26. И видите и чујете да не само у Ефесу него готово по свој Азији овај Павле одврати народ многи, говорећи: То нијесу богови што се рукама човјечијим граде.
27. И не само што ће ова несрећа доћи на наш занат да не пролази, него се не ће марити ни за цркву велике богиње Дијане, и пропашће величанство оне коју сва Азија и васиони свијет поштује.
28. А кад они ово чуше, напунише се гњева, и викаху говорећи: Велика је Дијана Ефеска!
29. И сав се град напуни буне: и наваливши једнодушно на збориште ухватише Гаја и Аристарха из Маћедоније, другове Павлове.
30. А кад Павле шћаше да иде међу народ, не дадоше му ученици.
31. А неки и од Азијскијех поглавара који му бијажу пријатељи, послаше к њему свјетујући га да не излази на збориште.
32. Једни пак викаху једно а други друго; јер бијаше сабор смућен, и највише их не знадијажу за што су се скупили.
33. А једни од народа извукоше Александра, кад га Чивути изведоше. А Александар махнувши руком шћаше да одговори народу.
34. А кад га познаше да је Чивутин, повикаше сви у глас, и викаху око два сахата: Велика је Дијана Ефеска.
35. А писар утишавши народ рече: Људи Ефесци! Ко је тај човјек који не зна да град Ефес слави велику богињу Дијану и њезин кип небески?
36. Кад дакле то не може нико одрећи, ваља ви да будете мирни, и ништа нагло да не чините;
37. Јер доведосте ове људе који нити су цркву Дијанину покрали, нити хуле на вашу богињу.

38. А Димитрије и мајстори који су с њим ако имају какву тужбу, имају судови, и имају намјесници, нека туже један другога.

39. Ако ли што друго иштете, нека се извиди на правој скупштини.

40. Јер се бојимо да не будемо тужени за данашњу буну; а ни једнога узрока нема којијем би смо се могли оправдати за ову буну. И ово рекавши распусти народ који се бјеше сабрао.

Глава XX.

А пошто се утиша буна, дозва Павле ученике, и утјешивши их опрости се с њима, и изиђе да иде у Маћедонију.

2. И прошавши оне земље, и свјетовавши их многијем рјечима, дође у Грчку.

3. Поживљевши пак онамо три мјесеца стадоше му Чивути радити о глави кад шћаше да се одвезе у Сирију, и намисли да се врати преко Маћедоније.

4. И пође с њим до Азије Сосипатар Пиров из Верије, и Аристарх и Секунд из Солуна, и Гај из Дерве и Тимотије, и Тихик и Трофим из Азије.

5. Ови отишавши напријед чекаху нас у Троади.

6. А ми се одвезосмо послије дана пријеснијех хљебова из Филибе, и дођосмо к њима у Троаду за пет дана, и ондје остасмо седам дана.

7. А у први дан недјеље, кад се сабраше ученици да ломе хљеб, говораше им Павле, јер шћаше сјутрадан да пође, и протеже бесједу до поноћи.

8. И бијаху многе свијеће горе у соби гдје се бијасмо сабрали.

9. А сјеђаше на прозору једно момче, по имену Евтих, надвладано од тврдога сна, и кад Павле говораше много, наже се у сну и паде доле с трећега пода, и дигоше га мртва.

10. А Павле сишавши паде на њ, и загрливши га рече: Не буните се, јер је душа његова у њему.

11. Онда изиђе горе, и преломивши хљеб окуси, и довољно говори до саме зоре, и тако отиде.

12. А момче доведоше живо, и утјешеше се не мало.

13. А ми дошавши у лађу одвезосмо се у Ас, и оданде шћасмо да узмемо Павла; јер тако бјеше заповједио, хотећи сам да иде пјешнице.

14. И кад се саста с нама у Асу, узесмо га, и дођосмо у Митилину.

15. И оданде одвезавши се дођосмо сјутрадан према Хију; а други дан одвезосмо се у Сам, и ноћисмо у Тригилију; и сјутрадан дођосмо у Милит.

16. Јер Павле намисли да прођемо мимо Ефес да се не би задржао у Азији; јер хићаше, ако буде могуће, да буде о тројичину дне у Јерусалиму.

17. Али из Милита посла у Ефес и дозвола старјешине црквене.
18. И кад дођоше к њему, рече им: Ви знате од првога дана кад дођох у Азију како с вама једнако бих
19. Служећи Господу са сваком понизности и многијем сузама и напастима које ми се догодише од Чивута који ми рађаху о глави;
20. Како ништа корисно не изоставих да вам не кажем и да вас научим пред народом и по кућама,
21. Свједочећи и Чивутима и Грцима покајање к Богу и вјеру у Господа нашега Исуса Христа.
22. И сад ево ја свезан Духом идем у Јерусалим не знајући шта ће ми се у њему догодити;
23. Осим да Дух свети по свијем градовима свједочи, говорећи да ме окови и невоље чекају.
24. Али се ни за што не бринем, нити марим за свој живот, него да свршим течење своје с радошћу и службу коју примих од Господа Исуса: да посвједочим јеванђелије благодати Божије.
25. И ево сад знам да више не ћете видјети мојега лица, ви сви по којима пролазих проповиједајући царство Божије.
26. За то вам свједочим у данашњи дан да сам ја чист од крви свију;
27. Јер не изоставих да покажем вољу Божију.
28. Пазите дакле на себе и на све стадо у коме вас Дух свети постави владикама да пасете цркву Господа и Бога коју стече крвљу својом;
29. Јер ја ово знам да ће по одласку моме ући међу вас тешки вуци који не ће штедјети стада;
30. И између вас самијех постаће људи који ће говорити изврнуту науку да одвраћају ученике за собом.
31. За то гледајте и опомињите се да три године дан и ноћ не престајох учећи са сузама свакога од вас.
32. И сад вас, браћо, предајем Богу и ријечи благодати његове, који може назидати и дати вам нашљедство међу свима освећенима.
33. Сребра, или злата, или руха ни у једнога не заисках.
34. Сами знате да потреби мојој и онијех који су са мном били послужише ове руке моје.
35. Све вам показах да се тако ваља трудити и помагати немоћнима, и опомињати се ријечи Господа Исуса коју он рече: много је блаженије давати него ли узимати.
36. И ово рекавши клече на кољена своја са свима њима и помоли се Богу.
37. А свију стаде велики плач и загрливши Павла цјеливаху га,

38. Жалосни највише за ријеч коју рече да више не ће видјети лица његова; и отпратише га у лађу.

Глава XXI.

И кад би те се одвезосмо отргнувши се од њих, идући право дођосмо у Ко, и други дан у Род, и оданде у Патару.

2. И нашавши лађу која полази у Финикију, уђосмо и одвезосмо се.

3. А кад нам се указа Кипар, остависмо га на лијево, и пловљасмо у Сирију, и стадосмо у Тиру; јер ондје ваљаше да се истовари лађа.

4. И нашавши ученике остасмо ондје седам дана: они Павлу говораху Духом да не иде горе у Јерусалим.

5. А кад би те ми дане навршисмо, изишавши иђасмо, и праћаху нас сви са женама и дјецом до иза града, и клекнувши на бријегу помолисмо се Богу.

6. И опростивши се један с другијем уђосмо у лађу; а они се вратише својијем кућама.

7. А ми почевши пловљење од Тира, дођосмо у Птолемаиду; и поздравивши се с браћом остасмо код њих један дан.

8. А сјутрадан пошавши Павле и који бијасмо с њим дођосмо у Ћесарију; и ушавши у кућу Филипа јеванђелиста, који бјеше један од седам ђакона, остасмо у њега.

9. И овај имаше четири кћери дјевојке које прорицаху.

10. Стојећи ми пак ондје много дана, дође одозго из Јудеје један пророк, по имену Агав;

11. И дошавши и нама узе појас Павлов и свезавши своје руке и ноге рече: Тако вели Дух свети: човјека којега је овај појас, овако ће га свезати у Јерусалиму Чивути, и предаће га у руке незнабожаца.

12. И кад чусмо ово, молисмо и ми и ондашњи да не иде горе у Јерусалим.

13. А Павле одговори и рече: Шта чините те плачете и цијепате ми срце? Јер ја не само свезан бити хоћу, него и умријети у Јерусалиму готов сам за име Господа Исуса.

14. А кад га не могасмо одвратити, умукосмо рекавши: Воља Божија нека буде.

15. А послите овијех дана спремивши се изиђосмо у Јерусалим.

16. А дођоше с нама и неки ученици из Ћесарије, водећи са собом некога Мнасона из Кипра, старога ученика, у којега бисмо ми стајали.

17. И кад дођосмо у Јерусалим, примише нас браћа љубазно.

18. А сјутрадан отиде Павле с нама к Јакову, и дођоше све старјешине.

19. И поздравивши се с њима казиваше све редом шта учини Бог у незнабошцима његовом службом.
20. А они чувши хваљаху Бога и рекоше му: Видиш ли, брате! колико је хиљада Чивута који вјероваше, и сви теже на стари закон.
21. А дознали су за тебе да учиш отпадању од закона Мојсијева све Чивуте који живе међу незнабошцима, казујући да им не треба обрезивати дјецe своје, нити држати обичаја отачкијех.
22. Шта ћемо дакле сад? народ ће се сабрати јамачно; јер ће чути да си дошао.
23. Ово дакле учини што ти речемо: у нас имају четири човјека који су се завјетовали Богу;
24. Ове узми и очисти се с њима, и потроши на њих нека остригу главе своје, и сви ће дознати да оно што су чули за тебе ништа није, него да и сам држиш закон и живиш по њему.
25. А за незнабошце који вјероваше ми посласмо пресудивши да они таково ништа не држе осим да се чувају од прилога идолскијех, и од крви, и од удављенога, и од курварства.
26. Тада Павле узе оне људе, и сјутрадан очистивши се с њима, уђе у цркву, и показа како извршује дане очишћења докле се не принесе жртва за свакога њих.
27. А кад шћаше да се наврши седам дана, видјевши га у цркви они Чивути што бијаху из Азије, побунише сав народ, и метнуше руке на њ
28. Вичући: Помагајте, људи Израиљци! ово је човјек који против народа и закона и против овога мјеста учи све свуда; па још и Грке уведе у цркву и опогани свето мјесто ово.
29. Јер бијаху видјели с њим у граду Трофима из Ефеса, којег мишљаху да је увео Павле у цркву.
30. И сав се град подиже, и навали народ са свију страна, и ухвативши Павла вуцијаху га на поље из цркве; и одмах се затворише врата.
31. А кад шћаху да га убију, дође глас горе к војводи од чете да се побуни сав Јерусалим.
32. А он одмах узевши војнике и капетане дотрча на њих. А они видјевши војводу и војнике престаше бити Павла.
33. А војвода приступивши узе га, и заповједи да га метну у двоје вериге, и питаше ко је и шта је учинио.
34. А један викаше једно, а други друго по народу. А кад не може од буне ништа да разумије управо, заповједи да га одведу у око.
35. А кад би на басамацима, мораше га војници носити силе ради народа.
36. Јер за њим приста мноштво народа који викаху: Погуби га.
37. А кад шћаше Павле да уђе у око, рече војводи: Јели ми слободно говорити што теби? А он рече: Зар умијеш Грчки?

38. Нијеси ли ти Мисирац који прије овијех дана подбуну и изведе у пустињу четири хиљаде хајдука?

39. А Павле рече: Ја сам човјек Чивутин из Тарса, грађанин познатог града у Киликији: него те молим допусти ми да говорим к народу.

40. А кад му допусти, стаде Павле на басамацима и махну руком на народ; и кад поста велика тишина проговори Чивутскијем језиком говорећи:

Глава XXII.

Људи, браћо и оцеви! чујте сад мој одговор к вама.

2. А кад чуше да им Чивутскијем језиком проговори, још већа тишина поста. И рече:

3. Ја сам човјек Чивутин, који сам рођен у Тарсу Киликијскоме, и одгајен у овоме граду код ногу Гамалиловијех, научен управо отачком закону, и бијех ревнитељ Божиј као што сте ви сви данас.

4. Ја овај пут гоних до саме смрти, вежући и предајући у тамницу и људе и жене,

5. Као што ми свједочи и поглавар свештенички и све старјешине; од којијех и посланице примих на браћу која живе у Дамаску, и иђах да доведем оне што бијаху онамо свезане у Јерусалим да се муче.

6. А кад иђах и приближих се к Дамаску, догоди ми се око подне да ме у један пут обасја велика свјетлост с неба.

7. И падох на земљу, и чух глас, који ми говори: Савле! Савле! за што ме гониш?

8. Аја одговорих: Ко си ти, Господе? А он ми рече: Ја сам Исус Назарећанин, којега ти гониш.

9. А који бијаху са мном видјеше свјетлост и уплашише се; али не чуше гласа који ми говораше.

10. А ја рекох: Шта ћу чинити, Господе? А Господ ми рече: Устани и иди у Дамаск, и тамо ће ти се казати за све шта ти је одређено да чиниш.

11. И кад обневидјех од силне свјетлости оне, вођаху ме за руку они који бијаху са мном, и дођох у Дамаск.

12. А неки Ананија човјек побожан по закону, посвједочен од свију Чивута који живе у Дамаску,

13. Дошавши к мени стаде и рече ми: Савле брате! прогледај. И ја у тај час погледах на њ.

14. А он ми рече: Бог отаца нашијех изабра те да познаш вољу његову, и да видиш праведника, и да чујеш глас из уста његовијех:

15. Да му будеш свједок пред свијем људима за ово што си видио и чуо.

16. И сад шта оклијеваш? Устани и крсти се, и опери се од гријеха својијех, призвавши име Господа Исуса.

17. А догоди се, кад се вратих у Јерусалим и мољах се у цркви Богу, да постадох изван себе,
18. И видјех га гдје ми говори: Похити те изиђи из Јерусалима, јер не ће примити свједочанства твојега за мене.
19. И ја рекох: Господе! сами знаду да сам ја метао у тамнице и био по зборницама оне који те вјерују.
20. И кад се прољеваше крв Стефана свједока твојега, и ја стајам и пристајам на смрт његову, и чувах хаљине онијех који га убијаху.
21. И рече ми: Иди; јер ћу ја далеко да те пошљем у незнабошце.
22. А они га слушаху до ове ријечи, па подигоше глас свој говорећи: Узми са земље таковога; јер не треба да живи.
23. А кад они викаху и збациваху хаљине и бацаху прах у небо,
24. Заповједи војвода да га одведу у око, и рече да га бојем испитају да дозна за какву кривицу тако викаху на њ.
25. И кад га притегоше узицама, рече Павле капетану, који стајаше ондје: Зар ви можете бити човјека Римљанина, и још без суда?
26. А кад чу капетан, приступи к војводи, и каза говорећи: Гледај шта ћеш чинити; јер је овај човјек Римљанин.
27. А војвода приступивши рече му: Кажи ми јеси ли ти Римљанин? А он рече: Да.
28. А војвода одговори: Ја сам за велику цијену име овога грађанства добио. А Павле рече: А ја сам се и родио с њиме.
29. Онда одступише одмах од њега они што шћадиијаху да га испитују; а војвода се уплаши кад разумје да је Римљанин и што га бјеше свезао.
30. А сјутрадан, желећи дознати истину за што га туже Чивути, пусти га из окова, и заповједи да дођу главари свештенички и сав сабор њихов; и сведавши Павла постави га пред њима.

Глава XXIII.

А Павле погледавши на скупштину рече: Људи браћо! ја са свом добром савјести живљех пред Богом до самога овог дана.

2. А поглавар свештенички Ананија заповједи онима што стајаху код њега да га бију по устима.
3. Тада му рече Павле: Тебе ће Бог бити, зиде окречени! И ти сједиш те ми судиш по закону, а преступајући закон заповиједаш да ме бију.
4. А они што стајаху наоколо рекоше: Зар псујеш Божијег поглавара свештеничкога?
5. А Павле рече: Не знадох, браћо, да је поглавар свештенички, јер стоји написано: старјешини народа својега да не говориш ружно.

6. А знајући Павле да је један дио садукееја а други фарисеја, повика на скупштини: Људи браћо! ја сам фарисеј и син фарисејев: за над и за васкрсеније из мртвијех доведен сам на суд.
7. А кад он ово рече, постаде распра међу садукеејима и фарисејима, и раздијели се народ.
8. Јер садукееји говоре да нема васкрсенија, ни анђела ни духа; а фарисеји признају обоје.
9. И постаде велика вика, и уставши књижевници од стране фарисејске препираху се међу собом говорећи: Никакво зло не налазимо на овоме човјеку; ако ли му говори дух или анђео, да се не супротимо Богу.
10. А кад поста распра велика, побојавши се војвода да Павла не раскину, заповједи да сиђу војници и да га отму између њих, и да га одведу у око.
11. А ону ноћ стаде Господ предањага и рече: Не бој се Павле, јер као што си свједочио за мене у Јерусалиму, тако ти ваља и у Риму свједочити.
12. А кад би дан, учинише неки од Чивута вијећу и заклеше се говорећи да не ће ни јести ни пити докле не убију Павла.
13. А бјеше их више од четрдесет који овуклетву учинише.
14. Ови приступивши ка главарима свештеничкијем и старјешинама, рекоше: Клетвом заклесмо се да не ћемо ништа окусити док не убијемо Павла;
15. Сад дакле ви са сабором кажите војводи да га сјутра сведи к вама, као да бисте хтјели дознати боље за њега; а ми смо готови да га убијемо прије него се он приближи.
16. А син сестре Павлове чувши ову засједу дође и уђе у око и каза Павлу.
17. А Павле дозвавши једнога од капетана рече: Ово момче одведи к војводи, јер има нешто да му каже.
18. А он га узе и доведе к војводи, и рече: Сужањ Павле дозвола ме и замоли да ово момче доведем к теби које има нешто да ти говори.
19. А војвода узевши га за руку, и отишавши на само, питате га: Шта је што имаш да ми кажеш?
20. А оно рече: Чивути договорише се да те замоле да сјутра сведеш Павла к њима на скупштину, као да би хтјели боље испитати за њега;
21. Али их ти немој послушати, јер га чекају од њих више од четрдесет људи који су се заклели да не ће ни јести ни пити докле га не убију; и сад су готови, и чекају твоје обећање.
22. А војвода онда отпусти момче, заповједивши му: Ником не казуј да си ми ово јавио.
23. И дозвавши двојицу од капетана рече: Приправите ми двјеста војника да иду до Тесарије, и седамдесет коњика и двјеста стријелаца, по трећему сахату ноћи.

24. И нека доведу коње да посаде Павла, и да га прате до Филикса судије.
25. И написа посланицу у којој овако говораше:
26. Од Клаудија Лисије честитоме судији Филиксу поздравље.
27. Човјека овога ухватише Чивути и шћаху да га убију: ја пак дођох с војницима и отех га дознавши да је Римљанин.
28. И желећи дознати узрок за који га криве сведох га на њихову скупштину.
29. Тада нађох да га криве за питања закона њихова, а да нема никакве кривице која заслужује смрт или окове.
30. И дознавши ја уговор Чивутски о глави овога човјека одмах га послах к теби заповједивши и супарницима његовијем да пред тобом кажу што имају на њ. Здрав буди!
31. А војници онда, као што им се заповједи, узеше Павла и одведоше га ноћу у Антипатриду.
32. А сјутрадан оставивши коњике да иду с њим, вратише се у око.
33. А они дошавши у Ћесарију, предаше посланицу судији и изведоше Павла предањ.
34. А судија прочитавши посланицу запита одакле је; и дознавши да је из Киликије
35. Рече: Испитаћу те кад супарници твоји дођу. И заповједи да га чувају у двору Иродовом.

Глава XXIV.

А послије пет дана сиђе поглавар свештенички Ананија са старјешинама и с ритором некијем Тертулом, који изиђоше пред судију против Павла.

2. А кад њега дозваше, поче Тертул тужити га говорећи: Што живимо под тобом у великом миру, и правце које се овоме народу чине твојијем промишљањем,
3. У сваком догађају и свуда, честити Филиксе! примамо са сваком захвалности.
4. Али да ти много не досађујем, молим те да нас у кратко послушаш са својом кротошћу.
5. Јер нађосмо овога човјека да је куга, и подиже буну против свију Чивута по васионом свијету, и да је коловођа јереси Назаретској;
6. Који се усуди и цркву опоганити; кога ми и ухватисмо, и шћасмо да му судимо по закону својему.
7. Али дође Лисија војвода, и оте га из нашијех руку на велику силу, и посла к теби,

8. Заповједивши и нама, који га тужимо, да идемо к теби; а од њега можеш сам испитавши дознати за све ово за што га ми тужимо.
9. А и Чивути се сложише говорећи да је ово тако.
10. А Павле одговори кад му намаже судија да говори: Знајући од много година да си ти праведни судија овоме народу, слободно одговарам за себе:
11. Ти можеш дознати да нема више од дванаест дана како ја изиђох у Јерусалим да се помолим Богу,
12. И нити ме у цркви нађоше да коме говорим, или буну да чиним у народу, ни по зборницама, ни у граду,
13. Нити они могу посвједочити шта теби сад на мене говоре.
14. Ово ти пак признајем да у путу, који ови називају јерес, тако служим Богу отачкоме, вјерујући све што је написано у закону и у пророцима,
15. И имајући надање на Бога да ће бити васкрсеније мртвима, и праведницима и грјешницима, које и сами ови чекају.
16. А за ово се и ја трудим да имам чисту савјест свагда и пред Богом и пред људима.
17. И послјије много година дођох и донесох милостињу народу своје и приносе.
18. У томе ме нађоше очишћена у цркви, ни с народом, ни с виком.
19. А имају и Чивути неки из Азије којима је требало да дођу преда те, и да се туже, ако имају што на ме.
20. Или ови сами нека кажу, ако су нашли на мени какву кривицу, кад сам стајао на скупштини,
21. Осим једнога овога гласа којијем повиках стојећи међу њима: за васкрсеније мртвијех доведосте ме данас на суд.
22. А кад Филикс чу ово, одгоди им знајући врло добро за овај пут, и рече: Кад дође Лисија војвода, извидјећу вашу ствар.
23. А капетану заповједи да се чува Павле, и да му се облакша, и ни једноме од његовијех да се не забрањује послуживати га или долазити к њему.
24. А послјије неколико дана дође Филикс са Друсилом женом својом, која бјеше Чивутка, и дозво Павла да чује од њега вјеру у Христа Исуса.
25. А кад Павле говораше о правди и о чистоти и о суду који ће бити, уплаши се Филикс, и одговори: Иди за сад; а кад узимам кад, дозвољу те.
26. А уз то се и надаше да ће му Павле дати новаца да би га пустио; за то га и често дозиваше и разговараше се с њим.
27. А кад се навршише двије године, измијени Филикса Поркије Фист. А Филикс, хотећи Чивутима учинити на вољу, остави Павла у сужањству.

Глава XXV.

- А Фист онда примивши власт послѣ три дана изиђе из Тесарије у Јерусалим.
2. Онда главари свештенички и старјешине Чивутске тужише му се на Павла, и мољаху га,
3. Иштући милости против њега, да га пошље у Јерусалим; и наређиваху засједу да га убију на путу.
4. А Фист одговори да се Павле чува у Тесарији, а и он ће сам скоро онамо да иде:
5. Који дакле могу од вас, рече, нека иду са мном, и ако има каква кривица на том човјеку нека га туже.
6. А пошто би у њих не више од десет дана, сиђе у Тесарију, и сјутрадан сједавши на судијнску столицу заповједи да доведу Павла.
7. А кад га доведоше, стадоше у наоколо Чивути који бијаху дошли из Јерусалима, и многе и тешке кривице изношаху на Павла, којијех не могаху посвједочити,
8. Кад се он одговараше: Нити закону Чивутскоме, ни цркви, ни ћесару што сагријеших.
9. Али Фист, хотећи Чивутима учинити на вољу, одговори Павлу и рече: Хоћеш да идеш горе у Јерусалим и ондје да ти судим за то?
10. А Павле рече: Ја стојим на суду ћесареву, оvdје треба да ми се суди: Чивутима ништа нијесам скривио, као што и ти најбоље знаш.
11. Ако ли сам скривио, или учинио што што заслужује смрт, не марим умријети; ако ли пак ништа нема на мени шта ови на мене потворају, нико ме не може њима предати. Тесару идем.
12. Тада Фист, поговоривши са савјетницима, одговори: Тесару рече да хоћеш: ћесару ћеш поћи.
13. А пошто прође неколико дана, Агрипа цар и Верникија сиђоше у Тесарију да походе Фиста.
14. И будући да ондје много дана осташе, каза Фист цару за Павла говорећи: Човјека једнога оставио је Филикс у тамници,
15. За којег, кад ја бијех у Јерусалиму, изиђоше преда ме главари свештенички и старјешине Чивутске молећи да га осудим.
16. Ја им одговорих да није обичај у Римљана да се прије поклони какав човјек на смрт док се оптужени не суочи с онима који га туже, и не прими мјесто да одговара за своју кривицу.
17. А кад се они оvdје састаше никаквога одлагања не учиних, и сјутрадан сједавши на судијнску столицу заповједих да доведу човјека.
18. А око њега ставши супарници ни једне кривице које ја мишљах не изнесоше.

19. Него имаху против њега некаква питања о својему сујевјерју, и о некаком Исусу, који је умро па Павле говораше да је жив.
20. А ја не знајући у овоме послу шта ћу чинити, рекох би ли хтио ићи у Јерусалим, и онамо да му се суди за ово.
21. А кад Павле рече да га чувамо до суда Августова, заповједих да га чувају докле га пошљем к ћесару.
22. А Агрипа рече Фисту: И ја бих рад чути тога човјека. А он рече: Сјутра ћеш га чути.
23. Сјутрадан пак, кад Агрипа и Верникија дођоше с великијем поносом, и уђоше у судницу с војводама и са старјешинама онога града, и кад заповједи Фист, доведоше Павла.
24. И рече Фист: Агрипа царе! и сви који сте с нама! Видите овога за којег ми све мноштво Чивута досађиваше и у Јерусалиму и овдје, вичући да не ваља да он више живи.
25. А ја дознавши да он ништа није учинио што заслужује смрт, а и он сам рече да ће да иде к свијетломе ћесару, намислих да га пошљем.
26. За којег немам шта управо писати господару. За то га и доведох пред вас, а особито преда те, Агрипа царе, да бих, пошто буде испитивање, имао шта писати.
27. Јер ми се чини лудо сужња послати, а кривице његове не јавити.

Глава XXVI.

А Агрипа рече Павлу: Допушта ти се да говориш сам за се. Онда Павле пруживши руку одговараше:

2. За срећу своју држим, царе Агрипа! што се данас пред тобом одговарам за све што ме потворају Чивути,
3. А највише што знам да ти познајеш све Чивутске обичаје и препирања. За то те молим да ме послушаш милостиво.
4. Моје дакле живљење од младости, које је испрва било међу народом мојијем у Јерусалиму, знаду сви Чивути.
5. Како ме знаду испрва, ако хоће посвједочити, да по познатој јереси наше вјере живљех фарисејски.
6. И сад стојим пред судом за надање обећања које Бог обрече оцевима нашијем,
7. Ко ме се сви дванаест кољена нашијех једнако дан и ноћ служећи надају да ће доћи. За ово надање оптужен сам, царе Агрипа, од Чивута.
8. Шта? Зар ви мислите да се не може вјеровати да Бог мртве подиже?
9. Тако и ја мишљах да ми ваља многа зла чинити против имена Исуса Назарећанина,
10. Као што и учиних у Јерусалиму; и многе од светијех ја затворах у тамнице, примивши власт од главара свештеничкијех; и кад их убијаху,

пристајах на суд.

11. И по свијем зборницама мучећи их често, нагоњох да хуле на Исуса; и одвише мрзећи на њих гоњох их тја и до туђијех градова.

12. За које идући у Дамаск с влашћу и заповијешћу од главара свештеничкијех,

13. У подне, царе, видјех на путу с неба свјетлост већу од сијања сунчаного, која обасја мене и оне што иђаху са мном.

14. А кад ми сви падосмо на земљу, чух глас гдје говори мени и казује Чивутскијем језиком: Савле! Савле! за што ме гониш? Тешко ти је противу бодила праћати се.

15. Аја рекох: Ко си ти, Господе? А он рече: Ја сам Исус, којег ти гониш;

16. Него устани и стани на ноге своје; јер ти се за то јавих да те учиним слугом и свједоком овоме што си видио и што ћу ти показати,

17. Избављајући те од народа Чивутскога, и од незнабожаца, којима ћу те послати,

18. Да им отвориш очи да се обрете од таме к видјелу и од области сотонине к Богу, да приме опроштење гријеха и достојање међу освећенима вјером мојом.

19. За то, царе Агрипа! не бих непокоран небеској утвари;

20. Него најприје онима који су у Дамаску и у Јерусалиму, по том и по свој земљи Чивутској, и незнабошцима проповиједах да се покају, и да се обрете к Богу чинећи дјела достојна покајања.

21. За то ме Чивути ухватише у цркви и шћаху да ме раскину.

22. Али добивши помоћ Божију стојим до самога овог дана, и свједочим и малом и великом, не казујући ништа осим што пророци казаше да ће бити, и Мојсије:

23. Да ће Христос пострадали, и да ће бити први из васкрсенија мртвијех и проповиједати видјело народу Чивутскоме и незнабошцима.

24. А кад он ово одговараше, рече Фист великијем гласом: Зар лудујеш, Павле? Многе те књиге изводе из памети.

25. А он рече: Не лудујем, честити Фисте, него ријечи истине и разума казујем.

26. Јер за ово зна цар, којему и говорим слободно; јер не вјерујем да му је што од овога непознато; јер ово није било у углу.

27. Вјерујеш ли, царе Агрипа, пророцима? Знаш да вјерујеш.

28. А Агрипа рече Павлу: Још мало па ћеш ме наговорити да будем Хришћанин.

29. А Павле рече: Молио бих Бога и за мало и за много да би не само ти него и сви који ме слушају данас били такви као и ја што сам, осим окова овијех.

30. И кад он ово рече, уста цар и судија и Верникија, и који сјеђаху с њима,

31. И отишавши разговараху се међу собом говорећи: Овај човјек није учинио ништа што заслужује смрт или окове.

32. А Агрипа рече Фисту: Овај човјек могаше бити пуштен да не рече да хоће к ћесару. И тако судија намисли да га пошље к ћесару.

Глава XXVII.

И као што би одређено да идемо у Талијанску, предаше и Павла и друге неке сужње капетану, по имену Јулију, од ћесареве чете.

2. А кад уђосмо у лађу Адрамитску да пловимо у Азијска мјеста, отискосмо се; и с нама бјеше Аристарх Маћедонац из Солуна.

3. И други дан дођосмо у Сидон. И Јулије држаше Павла лијепо, и допусти му да одлази к својијем пријатељима и да га послужују.

4. И оданде одвезавши се допловисмо у Кипар, јер вјетрови бијаху противни.

5. И препловивши пучину Киликијску и Памфилијску дођосмо у Миру Ликијску.

6. И ондје нашавши капетан лађу Александријску која плови у Талијанску, метну нас у њу.

7. И пловивши много дана споро, и једва дошавши према Книду, јер нам вјетар не дадијаше, допловисмо под Крит код Салмоне.

8. И једва се возећи поред краја, дођосмо на једно мјесто које се зове Добра пристаништа, код којегу близу бјеше град Ласеја.

9. А пошто прође много времена, и већ пловљење не бијаше без страха, јер и пост већ бјеше прошао, свјетоваше Павле

10. Говорећи им: Људи! видим да ће пловљење бити с муком и великом штетом не само товара и лађе него и душа нашијех.

11. Али капетан послуша већма корманоша и господара од лађе него ли Павлове ријечи.

12. А не будући пристаниште згодно за зимовник, свјетоваху многи да се одвезу оданде, не би ли како могли доћи до Финика, и ондје да зимују у пристаништу Критском, које гледа к југу и к западу.

13. И кад дуну југ, мишљаху да им се воља испуни, и подигнувши једра пловљаху покрај Крита.

14. Али не задуго по том дуну на супрот њему буран вјетар који се зове Евроклидон.

15. А кад се лађа оте, и не могаше се вјетру противити, предадосмо је валовима и ношаху нас.

16. А кад прођосмо мимо једно острво које се зове Клауда, једва могосмо удржати чамац,

17. Који извукавши, свакојако помагаху, те га привезасмо одоздо за лађу; а бојећи се да не удари на пруд, спустисмо једра, и тако се плављасмо.
18. А кад нам веома досађиваше бура сјутрадан избациваху товаре.
19. И у трећи дан својима рукама избацисмо алат лађарски.
20. А кад се ни сунце ни звијезде за много дана не показаше, и бура не мала навалила, бијаше пропао сав над да ћемо се избавити.
21. И кад се задуго није јело, онда Павле ставши преда њих рече: Требаше дакле, о људи! послушати мене, и не отискивати се од Крита, и не имати ове муке и штете.
22. И ево сад вас молим да будете добре воље: јер ни једна душа од вас не ће пропасти осим лађе;
23. Јер у ову ноћ стаде преда ме анђео Бога, којег сам ја и коме служим,
24. Говорећи: не бој се, Павле! ваља ти доћи пред ћесара; и ево ти дарова Бог све који се возе с тобом.
25. За то не бојте се, људи; јер вјерујем Богу да ће тако бити као што ми би речено.
26. Али ваља нам доћи на једно острво.
27. А кад би четрнаеста ноћ, и ми се у поноћи плављасмо по Адријанској пучини, помислише лађари да се приближују к некаквој земљи.
28. И измјеривши дубину нађоше двадесет хвати; и прошавши мало опет измјерише, и нађоше петнаест хвати.
29. Онда бојећи се да како не ударе на прудовита мјеста бацише са стражњега краја лађе четири ленгера, па се мољасмо Богу да сване.
30. А кад лађари гледаху да побјегну из лађе, и спустише чамац у море изговарајући се као да хоће с предњега краја да спусте ленгере,
31. Рече Павле капетану и војницима: Ако ови не остану у лађи, ви не можете живи остати.
32. Тада војници одрезаше ужа на чамцу и пустише га те паде.
33. А кад шћаше да сване, мољаше Павле све да једу, говорећи: Четрнаести је дан данас како чекате и не једући живите ништа не окусивши.
34. За то вас молим да једете: јер је то за ваше здравље. А ни једноме од вас длака с главе не ће отпасти.
35. И рекавши ово узе хљеб, и даде хвалу Богу пред свима, и преломивши стаде јести.
36. Онда се сви развеселивши и они једоше.
37. А у лађи бијаше нас душа свега двјеста и седамдесет и шест.
38. И наситивши се јела, облакшаше лађу избацивши пшеницу у море.

39. А кад би дан не познаваху земље; него угледаше некакав залив с пијеском, на који се договорише, ако буде могуће, да извуку лађу.
40. И подигнувши ленгере, вожаху се по мору, и одријешивши ужа на крмама, и раширивши мало једру према вјетрићу који духаше, војасмо се крају.
41. А кад дођосмо као на један језик, гдје се море као раздјељује, насади се лађа; и предњи крај, који се насади, оста тврд да се не може помакнути, а крма се разбијаше од силе валова.
42. А војници се договорише да побију сужње, да који не исплива и не утече.
43. Али капетан желећи сачувати Павла забрани њихов договор, и заповједи онима који знаду пливати да искоче најприје, и да изиђу на земљу;
44. А остали једни на даскама а једни на чему од лађе. И тако изиђоше сви живи на земљу.

Глава XXVIII.

И кад изиђоше срећно из лађе, тада разумјеше да се острво зове Мелит.

2. А дивљаци чињаху нам не малу љубав, јер наложише огањ и примише нас све због дажда који иђаше, и због зиме.
3. А Павле зграбивши гомилу грања наложи на огањ, и изишавши змија од врућине скочи му на руку.
4. И кад видјеше дивљаци змију гдје виси о руци његовој, говораху један другоме: Јамачно је овај човјек крвник, којег избављена од мора суд Божиј не остави да живи.
5. А он отресавши змију у огањ не би му ништа зло.
6. А они чекаху да он отече или у један пут да падне мртав. А кад задуго чекаше, и видјеше да му ништа зло не би, промијенише се, и говораху да је он Бог.
7. А наоколо око онога мјеста бијаху села поглавара од острва, по имену Поплија, који нас прими и угости љубазно три дана.
8. А догоди се да отац Поплијев лежаше од грознице и од срдобоље, којему ушавши Павле помоли се Богу и метну руке своје на њ и исцијели га.
9. А кад то би, долажаху и други који бијаху болесни на острву оное, и исцјељиваху се.
10. И поштоваху нас великијем частима; и кад пођосмо, спремише нам што је од потребе.
11. А послије три мјесеца одвезосмо се на лађи Александријској, која је била презимила на острву, и бијаху на њој написани Диоскури.
12. И допловивши у Сиракузу остасмо ондје три дана.

13. А оданде отпловивши дођосмо у Ригију; и посліје једнога дана кад дуну југ, дођосмо други дан у Потіоле.
14. Ондје нађемо браћу, и они нас замоле те останемо код њих седам дана; и тако пођосмо у Рим.
15. И оданде чувши браћа за нас изиђоше нам на сусрет тја до Апијева пазара и три крчме. И кад их видје Павле, даде хвалу Богу, и ослободи се.
16. А кад дођосмо у Рим, капетан предаде сужње војводи. Али се Павлу допусти да живи гдје хоће с војником који га чуваше.
17. А посліје три дана Павле сазва старјешине Чивутске. И кад се они скупише, говораше им: Људи браћо! ја ништа не учиних противно народу или обичајима отачкијем; и Јерусалимљани предаше ме као сужња у руке Римљанима.
18. Који извидјевши за мене шћаху да ме пусте, јер се не нађе на мени ни једна смртна кривица.
19. Али кад Јудејци говорашу на супрот, натјера ме невоља да се иштем пред ћесара, не као да бих свој народ имао што тужити.
20. Тога ради узрока замолих вас да се видимо и да се разговоримо; јер нада ради Израилјева окован сам у ово гвожђе.
21. А они му рекоше: Ми нити примисмо писма за те из Јудеје; нити дође ко од браће да јави или да говори што зло за тебе.
22. Него молимо да чујемо од тебе шта мислиш; јер нам је познато за ову јерес да јој се свуда на супрот говори.
23. И одредивши му дан дођоше к њему у гостионицу многи; којима казиваше свједочећи царство Божије и увјеравајући их за Исуса из закона Мојсијева и из пророка од јутра до самога мрака.
24. И једни вјеровашу ономе што говораше а једни не вјеровашу.
25. А будући несложни међу собом, одлажаху кад рече Павле једну ријеч: Добро каза Дух свети преко пророка Исаије оцевима нашијем
26. Говорећи: иди к народу овоме и кажи: ушима ћете чути и не ћете разумјети; и очима ћете гледати и не ћете видјети.
27. Јер одрвени срце овога народа, и ушима тешко чују, и очима својијем зажмурише да како не виде очима, и ушима не чују, и срцем не разумију, и да се не обрете да их исцијелим.
28. Да вам је дакле на знање да се незнабошцима посла спасеније Божије, они ће и чути.
29. И кад он ово рече, отидоше Чивути препирући се међу собом.
30. А Павле остаде пуне двије године о своме трошку, и дочекиваше све који му долажаху,
31. Проповиједајући царство Божије, и учећи о Господу нашем Исусу Христу слободно, и нико му не брањаше.

